

- Μετα τη σύμβαση στα ξενοδοχεία
- Ανεργιακά έργα και ημέρες
- Έκθεση Δράσης ΑΚΕΛ
- Δ.Κ.Κ.Φ. ΑΓΩΝΑΣ και εθνική φρουρά
- Μαθητικός συνδικαλισμός
- Κάθε μήνα
- 50 χρόνια απο τον Ισπανικό εμφύλιο
- Διεθνή: Ιρλανδία, Πακισταν, Ν. Αφρική, Χιλή

Απέναντι στις επιθέσεις των αστών

ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟΣ ΑΓΩΝΑΣ

των Τ/Κυπρίων εργαζομένων

Με αγωνιστικές ταξικές κινητοποιήσεις το Τ/Κυπριακό εργατικό κίνημα απάντησε στις «νέες» οικονομικές συνταγές που πρότεινε ο Οζάλ και προσπαθεί να εφαρμόσει το καθεστώς Ντενκτάς. Οι υποκριτικές προσπάθειες τη Τ/Κυπριακής αστικής τάξης να καλύψει τις επιθέσεις της ενάντια στο συρρικνωμένο βιοτικό επίπεδο των μαζών, επικαλούμενη το εθνικό θέμα, δεν στάθηκαν αρκετές να προλάβουν την αντίδραση των εργαζομένων. Όπως δηλώθηκε χαρακτηριστικά κατά τη μεγαλειώδη γενική απεργία στις 23 Ιούλη «δεν θα φθάσουμε ποτέ να με το να λέγεται ότι αυτοί που τάσσονται εναντίον του οικονομικού προγράμματος προδίδουν τη μητέρα πατρίδα και εξυπηρετούν τους Ε/Κύπριους». Άμεσος σημαντικός πολιτικός αντίκτυπος ήταν η αποχώρηση του Κόμματος Κοινοτικής Απελευθέρωσης απο την Κυβέρνηση και ο σχηματισμός νέας, απο τα κόμματα «Εθνικής Ενότητας» και «Αναγέννησης».

Η γενική απεργία

Παρά τις αντιδημοκρατικές μεθόδους που εφαρμόστηκαν στους τόπους εργασίας με στόχο να παρεμποδιστεί η συμμετοχή των εργαζομένων, η 24ωρη γενική απεργία, που πραγματοποιήθηκε από 16 συντεχνίες, ήταν μαζικότερη όπως και το συλλαλητήριο διαμαρτυρίας που ακολούθησε στη Τ/Κ συνοικία της Λευκωσίας.

Τα κυριώτερα συνθήματα που ακούστηκαν στο συλλαλητήριο ήταν: «Όχι στην ελεύθερη ζώνη, όχι στο ξένο κεφάλαιο», «όχι στην καταπάτηση κεκτημένων δικαιωμάτων», «οι δημόσιες επιχειρήσεις ανήκουν στο λαό», «θα συνταξιοδοτηθούμε στον τάφο», «όχι στην οικονομική ενοποίηση», «κάτω ο φασισμός», «ζήτω ο οργανωμένος αγώνας».

Σε ψήφισμα που εγκρίθηκε αφού τονίστηκε πως τα νέα οικονομικά μέτρα θα καταστρέψουν την εργατική τάξη, αποφασίστηκε η συνέχιση και κλιμάκωση του αγώνα και ζητήθηκε η παραίτηση του «πρωθυπουργού» Έρογλου ώστε να δοθεί ευκαρία εφαρμογής εναλλακτικής πολιτικής.

Στο μεταξύ οι εργοδότες σε διάφορους κλάδους άρχισαν να απολύουν εργαζόμενους και σε απάντηση ξέσπασαν απεργίες, όπως στα ξενοδοχεία «Παλμ Μπητς», «Ντόουμ», και «Σαράυ» αλλά και στο Βιο-

Μέρος της ογκώδους συγκέντρωσης διαμαρτυρίας των Τ/Κ εργαζομένων ενάντια στα μέτρα Οζάλ

μηχανικό «Χόλντιγκ» όπου είχαν σταλεί αστυνομικές δυνάμεις στην παρουσία των οποίων επιδόθηκαν στους εργάτες οι επιστολές της απόλυσης τους!

Η αύξηση της αγωνιστικής διάθεσης των εργαζομένων, η ταξική συνειδητοποίηση και η άμεση αντίδραση τους μπορεί να μην οδήγησαν στην απευθείας και οριστική παραίτηση του Έρογλου — ο ίδιος δήλωσε πως δεν ακούστηκε παραίτηση κυβερνήσεων επειδή αυτο ζητείται στις πλατείες (!) Είχαν όμως άμεσες επιδράσεις στα ίδια τα κόμματα της εργατικής τάξης και κύρια στο Κοινοτικόαπελευθερωτικό Κόμμα (Κ.Κ.Α.) που συμμετείχε στην κυβέρνηση συ-

νασπισμού.

Το Κ.Κ.Α.

Τον Ιούλη του '85 το Κόμμα Κοινοτικής Απελευθέρωσης — κι αφού προηγουμένως στες βουλευτικές εκλογές είχε χάσει τα 2/3 της εκλογικής του δύναμης — συνεργάστηκε με το δεξιο Κόμμα Εθνικής Ενότητας. Πρόσφερε έτσι τη σσνίδα σωτηρίας που αναζητούσε η δεξιά στην προσπάθεια της να συγκρατήσει την αυξανόμενη δυσφορία των μαζών μέσα στη γενική πολιτική και οικονομική κρίση.

Όπως τότε πρόβλεψε η Σ.Ε. (Φ. 151) αυτή η «απεργοσπαστική συνωμοσία» δεν θα κρατούσε για

πολύ και θα έδινε τη θέση της σε μια πιο σκληρή αστική κυβέρνηση για να αντιμετωπίσει ακόμα πιο σκληρά τους εργαζόμενους. Η συνεργασία άντεξε μονάχα 13 μήνες!

Η αριστερή βάση του κόμματος δεν ανέχτηκε τα νέα οικονομικά μέτρα γεγονός που ανάγκασε την ηγεσία να αποσυρθεί απο τον κυβερνητικό συνασπισμό. Μάλιστα όταν ανακοινώθηκε η «δέσμη», ο πρόεδρος του κόμματος, Μπόζκιουρτ, που βρισκόταν στο Λονδίνο, καλέστηκε απο την αριστερή πτέρυγα να εξηγήσει τη θέση του. Έγινε μάλιστα και λόγος για παραπομπή του στο

Συνέχεια στη σελ. 10

Δημοτικές

Εκλογές

στην Ελλάδα

Ανάλυση στη σελ. 3

Η δεξιά
δεν θέλει
ούτε μπορεί
να διώξει
τις βάσεις.
Η εργατική
τάξη μπορεί

ανάλυση στη σελ. 5

ΕΡΓΑΤΙΚΑ

ΜΕΤΑ ΤΗ ΣΥΜΒΑΣΗ ΣΤΑ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ

Οι εργοδότες σκληρύνουν τη στάση τους

Η επίθεση και ο «ανοικτός πόλεμος» που ξεκίνησε η Ομοσπονδία Εργοδοτών και Βιομηχάνων (ΟΕΒ) ενάντια στις συνδικαλιστικές οργανώσεις και τον Υπουργό Εργασίας, αμέσως μετά το κλείσιμο της συμφωνίας για την ανανέωση της συλλογικής σύμβασης στα Ξενοδοχεία μας δείχνει το μένος της ΟΕΒ για το κτύπημα των κεκτημένων δικαιωμάτων της εργατικής τάξης.

Η επίθεση αποτελεί ίσως την πρώτη ανοικτή παρέμβαση/προειδοποίηση της ΟΕΒ προς την κυβέρνηση ότι δεν ανέχεται πια την ήπια οικονομική πολιτική της κυβέρνησης στο κτύπημα της ενάντια στις κατακτήσεις της εργατικής τάξης. Είναι το σύνθημα προς την κυβέρνηση να σκληρύνει τα αντεργατικά της μέτρα χωρίς χρονοτριβή, και στες διαπραγματεύσεις με τις συνδικαλιστικές οργανώσεις να ακολουθεί τη φιλοσοφία της υπεράσπισης των εργοδοτικών συμφερόντων όπως αρμόζει σε μια δεξιά κυβέρνηση, και όχι κάτω από τον φόβο της εργατικής δύναμης να κρατά μια μεσοβέζικη στάση, διατηρώντας την «ταξική ειρήνη».

Η ΣΥΜΒΑΣΗ

Μέσα από την σύμβαση που υπογράφηκε αποκλείονται αιτήματα που εκκρεμούν από την προηγούμενη περίοδο όπως:

1. Κατοχύρωση μίνιμουμ για μονάδα

Οι εργαζόμενοι ζητούσαν κατοχύρωση μίνιμουμ της μονάδας £5 για το '86, £6 για το '87. Δεν κατοχυρώθηκε. Το μόνο που προνοεί η μεσολαβητική πρόταση για μίνιμουμ μονάδα είναι στο άρθρο «τακτική απασχόληση» που κατοχυρώνει £4 ελαχιστο όριο μονάδας όταν όμως το ξενοδοχείο θα αναστείλει τις δουλειές του για μια περίοδο.

2. Τακτική απασχόληση

Το πιο σημαντικό αίτημα των εργαζομένων. Δημιουργία την αβεβαιότητα για την δουλειά και η απόλυση είναι δαμόκλεια σπάθη πάνω από τα κεφάλια των εργαζομένων.

Οι εργοδότες ακολουθούν πάντα μέσα στο Φθινόπωρο και τους χειμερινούς μήνες. Προσλαμβάνουν ξανά μέσα στην Άνοιξη για να κρατούν έτσι χαμηλά τους μισθούς.

Η μεσολαβητική πρόταση προνοούσε σημεία στα οποία επιτεύχθηκε συνεννόηση όσον αφορά των αντιμετώπιση των προβλη-

μάτων που δημιουργούνταν από το κλείσιμο ξενοδοχειακών μονάδων την χειμερινή περίοδο, το οποίο καταρτίστηκε ύστερα από σχετικές συνεδρίες της επιτροπής εργατικών θεμάτων και σχέσεων (αποτελείται από εκπροσώπους του Συνδέσμου Ξενοδόχων Π.Ε.Ο και Σ.Ε.Κ.) που πραγματοποιήθηκαν στις 19/10/84, 31/10/84 και 12/11/84 να αποτελέσει αντικείμενο

Από τα τελευταία απεργιακά μέτρα των Ξενοδοχοϋπαλλήλων

περαιτέρω διαπραγματεύσεων μεταξύ των δυο πλευρών. Αν οι απευθείας διαπραγματεύσεις αποτύχουν, η διαφορά να σταλεί στο Υπουργείο Εργασίας ΤΟΥ ΟΠΟΙΟΥ Η ΣΧΕΤΙΚΗ ΠΡΟΤΑΣΗ ΘΑ ΕΙΝΑΙ ΔΕΣΜΕΥΤΙΚΗ. Η όλη διαδικασία θα περατωθεί πριν τις 31/3/87» (οι υπογραμμίσεις δικές μου).

Από αυτή την πρόνοια καταλαβαίνουμε το ποιους θα ευνοήσει η πρόταση του Υπουργείου, αφήνοντας τις συντεχνίες δεμένες χειροπόδαρα και αναβάλλοντας το αίτημα των εργαζομένων για άλλα 3 χρόνια.

3. Απολύσεις

Ζητείτο αύξηση της προειδοποίησης για απόλυση για να σταματήσουν οι εργοδότες να απολύουν τόσο έφκολα κατά τους χειμερινούς μήνες. Οι εργοδότες ζητούσαν να μεταθεί η προειδοποίηση και μάλιστα να μην συμπεριλαμβάνονται και οι οφειλόμενες ημεραργίες.

Επιτεύχθηκε συμφωνία να αυξηθεί η προειδοποίηση κατά 50% κατά την

περίοδο απόλυσης 1/7 και 30/9 (περίοδος αιχμής για τα ξενοδοχεία) και 75% αύξηση κατά την περίοδο 1/10 - 28/2 (νεκρή περίοδος) και αποζημίωση και με το μισθο 2 βδομάδων και τιμαριθμικό.

4. Αυξήσεις μισθών

Πέτυχαν αφηγήσεις γύρω στο 6% πάνω στο βασικό από 10% που ζητούσαν.

5. Διακεκομμένο ωράριο

Δεν συζητήθηκε. Μένει εκκρεμεί μέχρι 31/3/87.

6. Ημιαργίες

Δεν καταχωρούνται σαν overtime. Δίνεται το δικαίωμα στους εργοδότες να μην τις παραχωρούν αν υπάρχει ψηλή πληρότητα ή επηρεάζεται η λειτουργία του ξενοδοχείου.

γραμμές από την μία των συντεχνιών που κατά βάθος δεν ήθελαν την μετωπική σύγκρουση, μέσα στη «βράση» του τουρισμού για το καλο της «εθνικής» οικονομίας και από την άλλη η γραμμή των εργοδοτών που ήθελαν να κερδίσουν όσα μπορούσαν παραπάνω γιατί έχουν καταλάβει πια την πολιτική των συντεχνιών ότι πολύ δύσκολα θα αποφάσιζαν να σπάσουν την «ειρήνη» και να υπερασπίσουν τα αιτήματα τους με δυναμικά μέσα. Οι πρώτες δυο μεσολαβητικές προτάσεις του Υπουργού ήταν διερρευνητικές για να δει τις διαθέσεις των δυο άλλων πλευρών. Μια έξυπνη τακτική που τελικά κατόρθωσε να συνδιάσει την πιο ιδανική. Μονοετής διάρ-

7. Οι εργοδότες έκαναν πίσω από την πρόταση τους: 1. για συζήτηση της ΑΤΑ 2. για την αποκοπή της συνδρομής προς την συντεχνία που ζητούσαν να γίνεται μόνο αν το ζητήσουν γραπτώς 3. την αποκοπή των 16 ωρών για συνδικαλιστικούς σκοπούς, από την off των εργαζομένων 4. για την δοκιμαστική περίοδο ζητούσαν να αφηθεί από 3 μήνες σε 6 μήνες.

Όπως καταλαβαίνουμε μέσα από την σύντομη σκιαγράφιση της σύμβασης βγάζουμε το συμπέρασμα ότι επιτεύχθηκε συμφωνία σε επιμέρους ζητήματα.

Πάνω στα πιο σοβαρά αιτήματα των εργαζομένων που είναι αυτά που τους εξασφαλίζουν τις δουλειές, φεύγουν την αβεβαιότητα, μένουν ακόμα εκκρεμεί για άλλα 3 χρόνια. Η σύμβαση που υπογράφηκε αποτελεί για μια ακόμα φορά αμοιβαία υποχώρηση και από τις δυο πλευρές για το καλό της δήθεν «εργατικής ειρήνης».

Συγκρούστηκαν οι δυο

ΑΝΕΡΓΙΑΚΑ ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΕΣ

Η λέξη είναι σύντομη, απλή και ευχη... ΑΝΕΡΓΙΑ...

Τα συνεπακόλουθα της όμως, πολύπλοκα και κάθε άλλο παρα ευχα...

ΑΝΕΡΓΙΑ... σήμα κατατεθέν στην ημερήσια διάταξη των καπιταλιστικών κατεστημένων. Κατεστημένα που με μαθηματική ακρίβεια, οδηγούν αναπόφευκτα σε τούτο το κοινωνικό φαινόμενο. Οι συγκεκριμένοι λόγοι που ωθούν σ' αυτό πολλοί και διάφοροι... Κυρίαρχος, γενικός όμως ένας: η αναρχία που χαρακτηρίζει τις παραγωγικές διαδικασίες.

Απεριόριστες ποσότητες αγαθών για διάθεση από τη μια. Άνθρωποι για τους οποίους προορίζονται τα αγαθά τούτα από την άλλη, στις μεγάλες τους πλειοψηφίες μισθωτοί οικονομικά περιορισμένοι.

Συμπέρασμα: με μισθούς χαμηλής αγοραστικής αξίας η απορρόφηση της παραγωγής καταντά προβληματική. Αποτέλεσμα: αδιάθετα προϊόντα και υπηρεσίες. Κατάληξη: αδυναμία της κοινωνίας να ικανοποιήσει το δικαίωμα για εργασία σ' ένα μεγάλο αριθμό από τα μέλη της.

Μια αδυναμία που γίνεται πιεστικά αισθητή σαν βρεθείς κι εσύ μέσα στη στρατιά τούτη των ανέργων. Αισθάνεσαι αυτόματα, με ένα τρόπο ανελέητο, πως δεν είσαι τίποτε άλλο, παρα μόνο ένα ασήμαντο ανενεργό κύτταρο, κομμάτι ενός μόνιμα άρρωστου οργανισμού. Ένας οργανισμός που διακατέχεται από σοβαρές και εξεπέραστες δυσκολίες, ενός οργανισμού αδύναμου να επαναφέρει σε λειτουργία, ουσιαστικά βιώσιμη και εξασφαλισμένη. Με μιας διακρίνεις μέσα στο άπλετο φως της «κεφαλαιοκρατικής σου πραγματικότητας» τα σκίερα παραμορφωμένα διέξοδα (αδιέξοδα!) που σου παρέχει τούτο το σύστημα της καταχνίας και της οφθαλμοπατίας:

Υπηρεσίες κοινωνικών ασφαλίσεων γραφείου εργασίας:

α) προβληματικές και αναποτελεσματικές. Σε εξαναγκάζουν σε πολύωρες, κουραστικές και αποθαρρυντικές αναμονές, για μια και μόνη υπογραφή. β) ουσιαστική κρατική μέριμνα - ανύπαρκτη. Το αναφαίρετο δικαίωμα στο ανεργιακό επίδομα σου προσφέρεται μόνο μετά από πάροδο 6-7 βδομάδων από την πρώτη υπογραφή. Μέχρι τότε έχεις στη διάθεση σου «τη δημοκρατικότερη ελευθερία» να κόψεις το λαιμό σου να βρεις τρόπο να συντηρηθείς.

Προοπτικές για επανασχόληση: α) αν είσαι γόνος μικροαστικής ή μεγαλοαστικής οικογένειας με σχετικά ικανοποιητικές διασυνδέσεις μην ανησυχείς... με «ολίγη» ρουσφετολογία αγοράζεις και τον διάβολο β) αν όμως είσαι από τους άλλους... τους προλετάρους... κάνε υπομονή. Το χρήμα εξάλλου δεν είναι το παν. Πάνω απ' όλα η υγεία (δεν τους είπε κανείς άραγε ότι κι αυτή εξαγοράζεται;) Κοίταξε να βολεύτες σε καμμία θεσούλα των £110 ή £120 και μην γκρινιάζεις... «ο θεός είναι μεγάλος!» Προσπέρα την άδικη και άνηση μεταχείριση που σε καθλώνει, φιλοσόφια τα «καπρίτσια» των κάθε λογής εργοδοτών... η ζωή συνεχίζεται. Αγνόα την πραγματικότητα που σε μετατρέπει σ' ένα άψυχο πόνι στη σκακιέρα των συμφερόντων της προνομιάς κλίμακας ντόπιας ή ξένης. Μην μεγαλοποίας την έλλειψη οικονομικής ανεξαρτησίας για μια υποφερτή ζωή. Τι κι αν είσαι εξαναγκασμένος σε μια ζωή εξάρτησης σε άλλους.

Κι όμως ΟΧΙ!! Φτάνεις κάποτε σ' ένα σημείο που δεν μπορείς να αποσιωπήσεις ή να προσηγάσεις τίποτε από όλα αυτά. Αρχίζεις κάποια στιγμή να αναλύεις, να κριτικάρεις να αμφισβητείς.

Αντιλαμβάνεσαι επιτέλους, πως όλες τούτες οι εκμεταλλεύσεις, οι ανισότητες, οι ατασθαλίες, αντιμετωπίζονται σε βάθος μόνο με ριζικές πολιτικές και κοινωνικοοικονομικές ανακατατάξεις.

Συνειδητοποιάς πια πως τούτη η εκφυλισμένη «δημοκρατία», τούτη η νοθευμένη κρατική μηχανή και οικονομία, δεν συντριβόνται μέσα από τις ρεφορμιστικές ηθιολογίες των οππορτουμιστικών θεωριών αυτών που θέλουν να ονομάζονται «σοσιαλιστές», αλλά μόνο μέσα από ένα πρόγραμμα που οδηγεί στον οριστικό σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας.

Β.Δ.

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΔΗΜΟΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Σε δυο γύρους, στις 12 και τις 19 του Οκτώβρη το ελληνικό Εργατικό Κίνημα, δίνει τη μάχη των Δημοτικών Εκλογών. Ο Αντρέας Παπαντρίου ξεκίνησε την προεκλογική εκστρατεία το ΠΑΣΟΚ (ομιλία στη Θεσσαλονίκη, 5.9.86) δηλώνοντας πως κυβέρνηση θα συνεχίσει την πολιτική λιτότητας που ακολουθεί έστω κι αν χάσει τις εκλογές!

Μέσα απ' αυτά τα λόγια βγαίνει το πλήρες αδιέξοδο της πολιτικής της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ. Μετα απο 5 χρόνια «σοσιαλιστικής» (υποτίθεται) πολιτικής το μόνο που έχει να προσφέρει στον Έλληνα εργαζόμενο είναι λιτότητα και περισσότερη λιτότητα. Και ξεκίνα μια εκλογική μάχη, μεγάλης σημασίας (Ο Μητσοτάκης δηλώνει πως αν κερδίσει η ΝΔ θα επιδιώξει πτώση της κυβέρνησης) προετοιμάζοντας τη βάση του κόμματος για μια ήττα!

Η αντίθεση ανάμεσα στις μάζες της εργατικής τάξης και την ηγεσία τους δεν ήταν ποτε μεγαλύτερη στην πρόσφατη Ελληνική Ιστορία. Η δύναμη και η αποφασιστικότητα του ελληνικού εργατικού κινήματος έδωσαν στο ΠΑΣΟΚ τη θεαματική νίκη του '81 και την επανεκλογή του '85. Η δύναμη της εργατικής τάξης ρίχνει την αστική τάξη σε σύγχυση. Η διάσπαση της Ν. Δημοκρατίας με την αποχώρηση του Στεφανόπουλου αντανάκλα τα αδιέξοδα των αστών. Η «Καθημερινή», η πιο σοβαρή αστική εφημερίδα, έχει επανειλημμένα εξηγήσει πως είναι καλύτερο να κρατηθεί η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ μέχρι το τέλος της θητείας για να φέρει αυτή σε πέρας το χτύπημα στο βιοτικό επίπεδο των μαζών, γιατί μια κυβέρνηση της Ν.Δ. θα ήταν αδύνατο να καταφέρει κάτι τέτοιο αντιμέτωπη με τη συνδυασμένη αντιπολίτευση του ΠΑΣΟΚ και του Κ.Κ.Ε. Πόσο μεγάλο πρέπει να είναι το κτύπημα μας το αποκαλύπτει ο «οικονομικός ταχυδρόμος»: (29.5.86) για να γίνουν ανταγωνιστικά τα ελληνικά προϊόντα τα κόστη πρέπει να περιοριστούν κατά 35% - 40%.

Αυτο που η «Σοσιαλιστική Έκφραση» εξηγούσε απο την πρώτη μέρα της εκλογής του ΠΑΣΟΚ, ότι αν ο Α. Παπαντρίου δεν στραφεί αποφασιστικά σ'

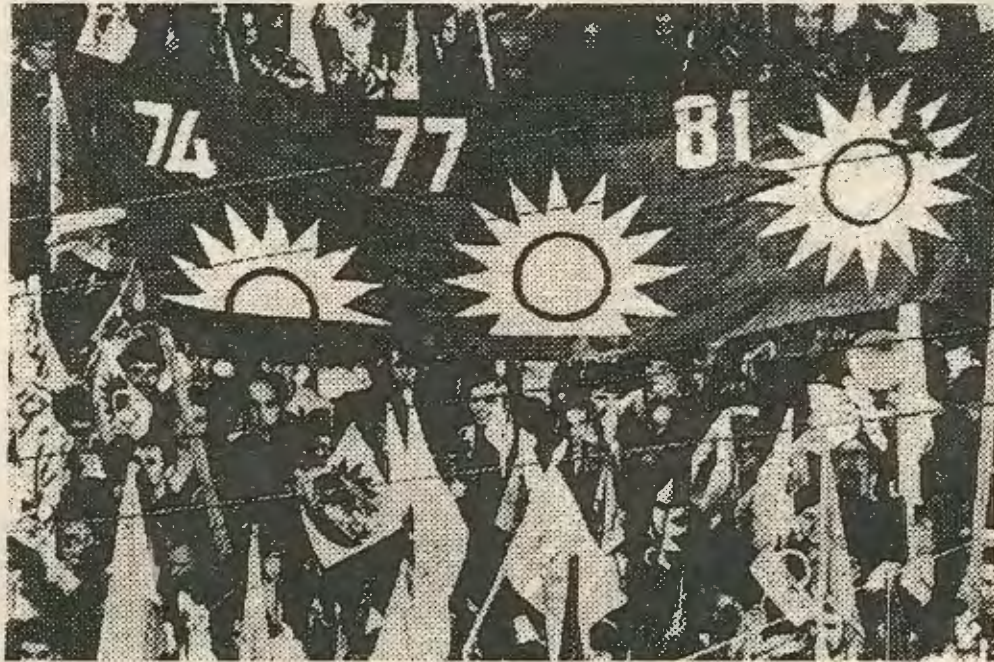
ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα θα υπαταχτεί ολοκληρωτικά στο τέλος στην πίεση της αστικής τάξης, γίνεται σήμερα ολοφάνερο.

Μετα τις τρεις ανατιμή-

Η μάχη των Δημοτικών Εκλογών του '86 είναι πάνω απ' όλα μια μάχη του εργατικού κινήματος ενάντια στους βιομήχανους και τους πολιτικούς τους εκφραστές. Όμως οι ηγεσίες της αριστεράς (ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ, ΚΚΕ εσ.) αρνούνται να συνεργαστούν, αρνούνται να υιοθετήσουν ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα για τους εργαζόμενους. Η αναμεταξύ τους, δίχως διαμάχη εξυπνήρετα αποκλειστικά και μόνο τη δεξιά.

σεις της δράχμης, είχαμε την περικοπή της αυτόματης τιμαριθμικής αναπροσαρμογής (ΑΤΑ) τες αυξήσεις στο ηλεκτρικό και τα ενοίκια που οδήγησε σε πολλές περιπτώσεις σε αυτόματο διπλασιασμό και σε χιλιάδες εξώσεις, και επιπλέον, το πιο πρόσφατο, την πολιτική του κλεισίματος πολλών προβληματικών και την ιδιωτικοποίηση (επιστροφή στο ιδιωτικό κεφάλαιο) των περισσότερων διατηρώντας για το δημόσιο μόνο 5-6 στρατηγικής οικονομικής σημασίας. Επιπλέον στους αγώνες των εργαζομένων η κυβέρνηση απαντά με αστυνομικές επιθέσεις - τελευταίο παράδειγμα ο θάνατος στις 13 Σεπτεμβρη ενός απεργού εργάτη της ΕΔΟΚ-ΕΤΕΡ.

Για πρώτη φορά στην πρόσφατη ιστορία του ελ-

Το ελληνικό εργατικό κίνημα έχτισε το ΠΑΣΟΚ και μέσα απο 2 πρωτοφανή άλματα το ανέβασε στην εξουσία. Σήμερα η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ άθετα τις αρχές της υποσχέσεις της και στρέφεται ανοιχτά ενάντια στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων. Παρα τούτο, ο αγώνας για τη διατήρηση του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία πρέπει να συνεχιστεί, όμως ταυτόχρονα πρέπει να ενταθεί η πάλη για μια νέα ηγεσία, συνεπή, ταξική, αποφασιστική, για το σοσιαλιστικό κίνημα.

(ΚΚΕ και ΚΚΕ εσ.) δεν προσφέρει διέξοδο.

Το ΚΚΕ δεν έβγαλε ούτε ένα συμπέρασμα απο την ήττα του στις περσινές βουλευτικές εκλογές (απο το 11% έπεσε στο 9.5%). Ακολουθεί την ίδια χρεωκοπημένη πολιτική «τι δεξιά πολιτική, τι δεξιά», «τι Μπέης, τι Έβερετ» (οι αντίστοιχοι υποψήφιοι δήμαρχοι του ΠΑΣΟΚ και της Νέας Δημοκρατίας στην Αθήνα εξισώνοντας έτσι το ΠΑΣΟΚ με τη Ν.Δ.)

Το ΚΚΕ έχει παρασυρ-

Και τα τρία κόμματα της αριστεράς βρίσκονται αντιμέτωπα με εσωτερική κρίση. Μόνο η υιοθέτηση ενός Μαρξιστικού προγράμματος και η πολιτική του Ενιαίου Μετώπου της Αριστεράς μπορεί να δώσει τη διέξοδο στο εργατικό κίνημα.

θει σ' ένα αντι-ΠΑΣΟΚΙΚΟ μένος ξεχνώντας ότι η δεξιά παραμονεύει. Στις δημοτικές εκλογές κατεβαίνει σε συνεργασία με το ΚΟΔΗΣΟ - ένα καθαρά αστικό σχήμα δίχως καμία υπόσταση στις μάζες του οποίου ο μοναδικός βουλευτής εκλέγηκε (βουλευτικές 85) με το ψηφοδέλτιο της Ν. Δημοκρατίας! Στους μεγάλους δήμους της Αθήνας του Πειραιά και της Θεσσαλονίκης κατεβάσει για υποψήφιους δημάρχους καιροσκοπικά στοιχεία πρώην στελέχη του ΠΑΣΟΚ (Κατριβάνος - Αθήνα, Νικολινάκος - Πειραιά, Νέστωρας - Θεσσαλονίκη).

Το ΚΚΕ αρνείται καν να δηλώσει πως σε περίπτωση που στο 2ο γύρο (19 του Σεπτεμβρη) η μάχη δίνεται ανάμεσα στο ΠΑΣΟΚ και τη Ν.Δ. θα ψηφίσει ΠΑΣΟΚ!

Η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, κτυπά το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων, ξεπουλά τις προβληματικές και κοινωνικοποιημένες επιχειρήσεις, αφήνει τους εργάτες απροστάτευτους απο την ανεργία, και στέλνει αστυνομικά αποσπάσματα ενάντια στους απεργούς σκοτώνοντας εργάτες (13.9.86, τις Δημοτικές Εκλογές είναι το αφελές παραμύθιο των αστών ότι δεν πρέπει να κομματικοποιηθούν! Η βάση του ΠΑΣΟΚ και το εργατικό κίνημα έχουν να παλαίσουν ενάντια στη πτώση του ΠΑΣΟΚ που προετοιμάζει η ηγεσία.

Το μέγεθος του κενού που υπάρχει σήμερα στην Ελληνική αριστερά φαίνεται απο το γεγονός πως η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ αναγκάστηκε να συμπεριλάβει στα ψηφοδέλτια του κόμματος για τις δημοτικές εκλογές, δεκάδες στελέχη της Μαρξιστικής τάξης του ΠΑΣΟΚ (συσπειρωμένα γύρω απο την εφημερίδα «Ξεκίνημα») παλιούς αποβλημένους. Αυτό είναι ένα γεγονός ιστορικής σημασίας που αντανάκλα τη γενική σήψη του ελληνικού καπιταλισμού, το κενό που υπάρχει στο χώρο της αριστεράς, την πίεση της βάσης του κόμματος, την κρίση στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ, και το κύρος των Μαρξιστικών ιδεών μέσα στο εργατικό κίνημα.

Η συμμετοχή των αποβλημένων Μαρξιστών στα ψηφοδέλτια του ΠΑΣΟΚ έχει συμφωνηθεί στη βάση της ανεξάρτητης προπαγάνδης των ιδεών του «Ξεκίνηματος», την ελεύθερη κυκλοφορία του υλικού του «Ξ» σ' όλα τα εκλογικά κέντρα και τη χρηματοδότηση της προεκλογικής εκστρατείας του «Ξ» απο το ΠΑΣΟΚ.

Η πολιτική της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ προετοιμάζει, για μια υστερινότερη περίοδο, τη πτώση της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ και την επιστροφή της δεξιάς. Η συρρίκνωση της δύναμης του ΠΑΣΟΚ στις τωρινές δημοτικές εκλογές φαίνεται αναπόφευχτη. Το καθήκον είναι να δωθεί όλη η ενέργεια για να περιοριστεί το μέγεθος αυτής της συρρίκνωσης, για να εμποδιστεί μια νίκη της δεξιάς. Όμως αν αυτή η πάλη δε συνδεθεί με την πάλη ενάντια στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ τότε δεν έχει νόημα. Μακρόχρονα αυτο το καθήκον αποχτά την πιο κρίσιμη σημασία: η πορεία της Ελληνικής σοσιαλιστικής επανάστασης περνά σ' αυτο της το στάδιο μέσα απο το ΠΑΣΟΚ, ταυτόχρονα όμως παρα και ενάντια στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ.

Η υιοθέτηση απο το ΠΑΣΟΚ αποβληθέντων Μαρξιστών («Ξεκίνημα») για υποψήφιους Δημοτικούς συμβούλους είναι ένα ιστορικής σημασίας γεγονός που επιβλήθηκε στην ηγεσία του ΠΑΣΟΚ απο την κρίση της πολιτικής της. Την πίεση της βάσης απο το γενικό κενό που υπάρχει στο χώρο της αριστεράς και τον αντίτυπο των μαρξιστικών ιδεών.

σει τα πολλαπλά προβλήματα των Ελλήνων εργαζομένων και ειδικά το κλείσιμο των παραγωγικών μονάδων και την ανεργία.

Ανταπόκριση απο την Αθήνα,
ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΠΑΓΙΑΤΣΟΣ

Η πολιτική του ΚΚΕ, «τι ΠΑΣΟΚ, τι ΔΕΞΙΑ» είναι εγκληματική απέναντι στο εργατικό κίνημα και καταστροφική για το ίδιο. Αρνείται να δηλώσει καν πως σε περίπτωση που στο δεύτερο γύρο κύριοι αντίπαλοι είναι το ΠΑΣΟΚ και η Νέα Δημοκρατία θα υποστηρίξουν ΠΑΣΟΚ! Στις Δημοτικές Εκλογές κατεβαίνει σε συνεργασία με το ΚΟΔΗΣΟ, ένα καθαρά αστικό σχήμα! Στον βάλτο ΚΚΕ-ΚΟΔΗΣΟ έχει άδοξα παδηξει και το ΚΚΕ εσ.

Το αίσθημα μέσα στις πλατιές μάζες των Ελλήνων εργαζομένων είναι θυμός κι αγανάκτηση. Η διάθεση καιροσκοπικά στοιχεία πρώην στελέχη του ΠΑΣΟΚ (Κατριβάνος - Αθήνα, Νικολινάκος - Πειραιά, Νέστωρας - Θεσσαλονίκη).

ΒΟΡΕΙΑ ΙΡΛΑΝΔΙΑ

Μεγαλώνει ο κίνδυνος εμφυλίου πολέμου

Η τρομαχτική αύξηση της βίας κι η ένταση των θρησκευτικών (σεχταριστικών) συγκρούσεων στην Ιρλανδία την περίοδο αυτή είναι μια σοβαρή προειδοποίηση τόσο για το Ιρλανδικό και Αγγλικό όσο και για το παγκόσμιο εργατικό κίνημα.

Η αύξηση των δολοφονιών μέσα στο 1986 δείχνει ξεκάθαρα την πλήρη αδυναμία του καπιταλισμού να λύσει τα συσσωρευμένα κοινωνικά, πολιτικά και οικονομικά προβλήματα.

Τα τελευταία χρόνια η Β. Ιρλανδία έχει νεκρωθεί οικονομικά. Σ' ένα πληθυσμό 1.500.000 οι άνεργοι ξεπερνούν τις 130 χιλιάδες. Πειρασότερο απ' το 1/3 του πληθυσμού ζει με κρατικά επιδόματα.

Εκτός λοιπόν απ' αυτές τις φριχτές συνθήκες ζωής, οι εργάτες έχουν ν' αντιμετωπίσουν τη βία, τις απειλές και τους εκβιασμούς των αντιμαχόμενων θρησκευτικών παραστρατιωτικών οργανώσεων και τη συνεχιζόμενη παρουσία του Βρετανικού στρατού.

Ήδη η ένταση της βίας έχει δώσει πολλά θύματα. Μόνο τους τελευταίους μήνες δολοφονήθηκαν 7 καθολικοί από τις στρατιωτικές οργανώσεις των προτεσταντών. (Υπάρχουν δυο προτεσταντικές ένοπλες οργανώσεις: ULSTER VOLUNTEER FORCE: Έθελοντικός στρατός του Όλστερ που μάχεται για την ενωση της Ιρλανδίας με τη Βρετανία και ULSTER FREEDOM FIGHTERS: Μαχητές της Ελευθερίας

που παλεύουν για την ανεξαρτησία της Β. Ιρλανδίας). Πολλοί απ' τους δολοφονημένους ήταν ενεργά μέλη του εργατικού κινήματος. Ένας απ' αυτούς ήταν και ο Κόλουμ Μακ Κάλλουμ, μέλος της Μαρξιστικής Τάσης των Συνδικάτων (LTUC).

Παράλληλα μ' αυτές τις δολοφονίες ξεκίνησε και μια εκστρατεία απειλών και εκφοβισμού για ν' αναγκάσουν τους καθολικούς που ζουν και εργάζον-

ται σε περιοχές των Προτεσταντών στη Β. Ιρλανδία να φύγουν.

Ο IRA (η παραστρατιωτική οργάνωση των Καθολικών) απάντησε με την απειλή, ότι θα σκοτώσει κάθε εργαζόμενο που η δουλειά του έχει έστω και την παραμικρή σχέση με τη Β. Ιρλανδική Αστυνομία ή το Βρετανικό στρατό, δηλ. σκουπιδιάρηδες, καθαρίστριες, τηλεφωνήτριες, εργάτες, κ.λ.π.

Στις 12 Ιούλη, που παραδοσιακά κάνουν διαδήλωση οι Προτεσταντές Ενωτικοί, 10 οικογένειες Προτεσταντών και 12 οικογένειες καθολικών αναγκάστηκαν με τη βία να φύγουν απ' τα σπίτια τους.

Αυτή η ένταση της βίας το τελευταίο διάστημα, οφείλεται στην Αγγλο-Ιρλανδική συμφωνία του περασμένου Νοεμβρίου, που έγινε μεταξύ των συντηρητικών κυβερνήσεων της Βρετανίας και της Ν. Ιρλανδίας. Μια συμφωνία που δεν έχει να προσφέρει τίποτα ούτε στους καθολικούς, ούτε στους Προτεσταντές. Στη συμφωνία περιλαμβάνονται μέτρα όπως: να κυματίζει ελεύθερα η Ν. Ιρλανδική σημαία στις περιοχές των καθολικών, να γράφονται στα Ιρλανδικά τα ονόματα των δρόμων κ.λ.π.

Συγκρούσεις Προτεσταντων-Καθολικων

(Βλέπε προηγούμενα φύλλα της Σ.Ε).

Μέτρα που στην ουσία δεν αλλάζουν καθόλου την καθημερινή ζωή των καθολικών εργατών, ενώ αντίθετα προκαλούσαν τους Προτεσταντές.

Πολλοί προτεσταντές είδαν αυτή τη συμφωνία σαν ένα βήμα για μια ενωμένη καπιταλιστική Ιρλανδία που θα σήμαινε μεγαλύτερη ανεργία, φτώχεια και μιζέρια, τόσο για τους καθολικούς, όσο και για τους Προτεσταντές εργάτες.

Γι' αυτό ξεσηκώθηκε ένα τεράστιο κύμα αντίδρασης σ' αυτή τη συμφωνία, μ' αποτέλεσμα να μην έχει εφαρμοστεί ακόμα κανένα μέτρο της.

Είναι φανερό λοιπόν, ότι όσο περισσότερο επιμένει η Θάτσερ κι η Βρετανική αστική τάξη στη διατήρηση αυτής της συμφωνίας,

HEADON NI CALEIRIGH ηγετικός στέλεχος της Νεολαίας του Εργατικού Κόμματος της Ν. Ιρλανδίας που μας γράφει για την κατάσταση στη Β. Ιρλανδία κάνει έκκληση στο Κυπριακό εργατικό κίνημα να βοηθήσει οικονομικά τον αγώνα των Β. Ιρλανδών Μαρξιστών που παλεύουν ενάντια στην διάσπαση και τον κοινοτικό (θρησκευτικό) φανατισμό της εργατικής τάξης της Ιρλανδίας και για μια Ενωμένη Σοσιαλιστική Ιρλανδία.

Στείλτε τη ενίσχυση σας στη Διεύθυνση:

LABOUR AND TRADE UNION GROUP
4 WARNING STR.
BELFAST B.T. 1
NORTHERN IRELAND
ή στα γραφεία
της Σοσ. Έκφρασης

τόσο περισσότερο θ' αυξάνει η βία και οι θρησκευτικές συγκρούσεις.

Η ηγεσία του NICTU (Βόρειο Ιρλανδική Συνομοσπονδία Συνδικάτων) τήρησε σιγή ιχθόος όταν υπογράφηκε η Αγγλο-Ιρλανδική συμφωνία τον περασμένο Νοέμβριο, παρα το γεγονός ότι απειλήθηκαν πολλά μέλη τους και η συνδικαλιστική δραστηριότητα έπεσε.

Οι ηγεσίες, τόσο του Ν. Ιρλανδικού όσο και του Βρετανικού εργατικού κόμματος, πρέπει να αποσύρουν άμεσα την υποστήριξη τους σ' αυτή τη συμφωνία και ν' απαιτήσουν ν' ανακληθεί.

Είναι ζωτική ανάγκη να κινηθεί γρήγορα το εργατικό κίνημα που ήδη έχει υποστεί μεγάλη ζημία απ' το σεχταρισμό κι από τη βία, που είναι η μόνη ικανή δύναμη, για να βάλει τέρμα σ' αυτή την κατάσταση.

Για τους Σοσιαλιστές διεθνώς το ζήτημα της Β. Ιρλανδίας είναι πολύ σημαντικό. Ο καπιταλισμός σ' όλο τον κόσμο προσπαθεί να διασπάσει την εργατική τάξη, έτσι προσπαθεί να διασπάσει τους καθολικούς και τους προτεσταντές εργάτες της Β. Ιρλανδίας.

Αναμφίβολα, η σεχταριστική βία που απειλεί το εργατικό κίνημα της Β. Ιρλανδίας με διάσπαση, μπορεί να οδηγήσει σ' ένα εμφύλιο πόλεμο, πράμα που θάχει καταστροφικές συνέπειες για το εργατικό κίνημα της Βρετανίας και της Ν. Ιρλανδίας.

Είναι πολύ σημαντικό για τους σοσιαλιστές παγκόσμια να πετύχει η εργατική ενότητα στη Β. Ιρλανδία και πρέπει να δοθεί και υλική βοήθεια στους σοσιαλιστές της Β. Ιρλανδίας που παλεύουν καθημερινά ενάντια στο σεχταρισμό και τις παραστρατιωτικές οργανώσεις, που παλεύουν για τα δικαιώματα των εργατών και για μια ενιαία σοσιαλιστική Ιρλανδία.

«Δ.Κ.Κ.Φ. ΑΓΩΝΑΣ» ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΦΡΟΥΡΑ

Πρόσφατα, αντιπροσωπεία της ΔΚΚΦ «ΑΓΩΝΑΣ», επισκέφτηκε τον Υπουργό Άμυνας και του επέδωσε υπόμνημα - ανακοίνωση, στο οποίο αναφέρεται μεταξύ άλλων, ότι μέλη και φίλοι της παράταξης, αποφάσισαν να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους κατά τη διάρκεια των διακοπών, στην Εθνική Φρουρά.

Βέβαια, η ενέργεια αυτή δεν μας εξέπληξε. Συνήθισαμε να βλέπουμε καθημερινά στα «ΝΕΑ», πληθώρα ανακοινώσεων και συνημάτων, για εθνική ομοψυχία, λαϊκή συμπύκνωση, αμυντική θωράκιση, για μεραρχίες, για Ελληνικά ιδανικά, και ακόμα για «βάρβαρους ανατολίτες». Συνήθισαμε την ηγεσία της ΕΔΕΚ στον υπέρμετρο και κούφιο εθνικισμό της.

Και φυσικά, η ηγεσία του «ΑΓΩΝΑΣ», δεν μπορούσε να λείπει από αυτό το παιχνίδι. Πιστη στην πολιτική της κομματικής γραφειοκρατίας, αυτή η ηγεσία, οι μελλοντικοί θεοούληδες - αποφάσισε να συνεχίσει κι αυτή κάτι στην «ένδοξη εθνοφρουρά». Είναι ένας τρόπος βλέπετε, να εκτονωθεί, να εκτονωθεί «πατριωτικά». Με την ενέργεια αυτή τα παιδιά, έκαναν το σύνθημα: «αυστράτευση λαού - στρατού» πραγματικότητα και χειροπιαστό. Μπράβο τους!

Έτσι χάρη στην ηγεσία του «ΑΓΩΝΑΣ», εργάτες και στρατηγοί, αστοί και προλετάριοι, αυστρευμένοι, είναι επιτέλους μαζί, με προορισμό την Κερύνεια! Τώρα, πως γίνεται να ενώσουν τους καταπιεσμένους με τους καταπιεστές τους, είναι άλλη ιστορία. Μόνο αυτοί ξέρουν.

Μα η ΔΚΚΦ «ΑΓΩΝΑΣ», δεν σταματά εδώ. Μετα από χρόνια επιτέλους, εξαφέρει στην επιφάνεια την «λαϊκή πολιτοφυλακή», ξεθωριασμένη και βιασμένη. Είναι, μεσ' το σχέδιο λένε, για ευρύτερη εμπλοκή του λαού στην άμυνα. Έτσι εννοείται η λαϊκή πολιτοφυλακή από τα τσακάλια της ηγεσίας του «ΑΓΩΝΑΣ». Και φυσικά το νέο τους σύνθημα: «Ζήτω ο μόνιμος στρατός και ο ένοπλος λαός!!! Οι λαϊκές και εργασιακές στρατιωτικές ομάδες, θα παίρνουν οδηγίες τώρα από το ΓΕΕΦ και ο εργάτης θα είναι στο ίδιο χαράκι με τον κάθε μόνιμο γαλόνα.

Τι ωραία σκηνή! Χρόνια δοξασιμένα πράγματα. Όπως, τότε, που ο «αρχηγός μας», ο χίτης, ο ταγματάρχης, ο πολέμουσε πλάι - πλάι με εργάτες στους λάκκους της Κοφίνου, και στα «τείχη» του Ορωπού...! Γι' αυτό τι έχουν να πουν; Η μήπως τώρα άλλαξαν οι στολές, γί-

1976 — η εθνική φρουρά επιτίθεται σε διαδήλωτες νεολαίους της ΕΔΕΝ έξω από την Αμερικάνικη πρεσβεία

νανε «καλο» οι στρατηγοί... Ο στρατός μας τώρα, δεν είναι σαν κι αυτόν, που στάληκε στην Ουκρανία και στην Κορέα δήθεν για κάτι ιδανικά, που θέριζε τους εργάτες στην Αθήνα, που έκλεινε αντιστασιακές στο Ταχάου, που έκαιγε Πολυτεχνεία, που ρουφούσε αίμα «βαρβάρων» και δικών «αντίχρηστων» από το '60 ως το '70 στην Κύπρο, που κτυπούσε ΕΔΕΝίτες έξω από την Αμερικάνικη πρεσβεία;

Ο αστικός στρατός δεν αλλάζει. Μανδύασις, στόχους όμως όχι. Είναι ένας μηχανισμός του κάθε αστικού κράτους, ταγμένος να το προστατεύει, να το κρατά μακριά από κάθε κίνδυνο, εσωτερικό κίνδυνο. Γι' αυτό αύριο δεν θα διαστύσει ο κάθε στρατηγός, να δώσει διαταγή να κτυπηθεί μια απεργία σε ένα εργοστάσιο ή μια φοιτητική διαδήλω-

ση. Αυτός είναι ο σκοπός του «ένδοξου» στρατού μας και όχι όπως παρουσιάζεται.

Και η ηγεσία της Δ.Κ.Κ.Φ. «Αγώνας» αδυνατεί να αντικρύσει αυτή την πραγματικότητα. Είσατε μήπως διαθετημένοι ακόμα να προσφέρετε τις υπηρεσίες σας στον αστικό στρατό μας; Θέλετε ακόμα συνεργασία με τον

κάθε στρατηγό θέλετε μήπως σκάπανα να ανοίξετε τον τάφο σας;

Μην γινόσαστε λοιπόν τόσο γελοίοι, για χάρη της κομματικής γραφειοκρατίας, μη γινόσαστε συλλοβάτες, του εθνικισμού. Τα συνθήματα σας δεν συγκινούν, πάλιωσαν πια. Το μέλλον σας πρέπει να το γυρέσετε αλλού, σε άλλα κανάλια, ταξικά.

Το λόγο έχει η ΔΚΚΦ «ΑΓΩΝΑΣ»...

M.C.

Εκεί που η δεξιά αρνείται το εργατικό κίνημα μπορεί να διώξει τις βάσεις

Η βομβιστική επίθεση ενάντια στη Βρετανική βάση του Ακρωτηρίου στις 3 του περασμένου Αυγούστου και η αντίδραση των βρετανικών ιμπεριαλιστών που ακολούθησε, έχει συγκλονίσει την κυπριακή κοινωνία και το εργατικό κίνημα. Τα γεγονότα έχουν επαληθεύσει τους φόβους που για χρόνια τώρα εκφράζει το κυπριακό εργατικό κίνημα για τους κινδύνους που δημιουργεί στην περιοχή η ύπαρξη των βρετανικών βάσεων στην Κύπρο. Η βομβιστική επίθεση στο Ακρωτήριο δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί σαν ένα μεμονωμένο γεγονός. Τα θύματα και οι ζημιές που προκλήθηκαν δεν είναι τίποτα μπροστά στο τι μας περιμένει σε μια γενικότερη μελλοντική σύρραξη στην περιοχή, στην οποία η Κύπρος είναι πια σίγουρο πως θα βρεθεί ανάμεσα σε διασταυρωμένα πυρα και μάλιστα - εφόσον συνεχίζει η δεξιά να κυβερνά - στο στρατόπεδο του διεθνούς ιμπεριαλισμού.

Οι ιμπεριαλιστές, με πρωτεργάτες τους Αμερικάνους βρίσκονται σήμερα στριμωγμένοι σε κάθε γωνία του πλανήτη. Το ένα μετά το άλλο τα καθεστώτα που τους υποστηρίζουν συντρίβονται κάτω από τις γιγαντιαίες κινητοποιήσεις των μαζών (πρόσφατα παραδείγματα η Αίτη και οι Φιλιππίνες).

Το καπιταλιστικό σύστημα βρίσκεται σε σήψη, αδύνατο πια να δώσει λύσεις στα βασικά προβλήματα επιβίωσης των μαζών. Δεν υπάρχει σήμερα κανένα σταθερό καθεστώς για τους ιμπεριαλιστές. Ακόμα και η βόρεια Ευρώπη - παράδεισος πριν λίγα χρόνια της ταξικής ηρεμίας - συγκλονίζεται από γενικές απεργίες και κινητοποιήσεις (Δανία, Βέλγιο, Νορβηγία κ.α.)

Η απόγνωση του διεθνούς ιμπεριαλισμού κορυφώνεται μπροστά στην αδυναμία τους να ελέγξουν περιοχές, όπως τη Μέση Ανατολή, που φλέγονται κυριολεκτικά από εθνικά ζητήματα και διαμάχες για τις οποίες ευθύνονται οι ίδιοι οι ιμπεριαλιστές.

Οι Αμερικανοί ιμπεριαλιστές και οι σύμμαχοί να τα μαζέψουν και να φύγουν από την κόλαση του Λιβάνου που έχει τώρα ξεφύγει από οποιοδήποτε έλεγχο. Τα εθνικά ζητήματα που δημιούργησαν οι ιμπεριαλιστές για να διαιρούν τους λαούς κι έτσι να τους εκμεταλλεύονται ευκολότερα έχουν γίνει τέρατα φράνκεσταϊν που κυνηγούν ανελέητα αυτούς που τα δημιούργησαν.

Μπροστά στην απόγνωση τους οι Αμερικάνοι ετοιμάζονται για απ' ευθείας επεμβάσεις σε μερικές από τις χώρες αυτές - παρόλο που γνωρίζουν τις καταστροφικές επιπτώσεις για τους ίδιους - σε μια απελπισμένη προσπάθεια να σταματήσουν το ξεδιπλωμα επαναστάσεων που κινδυνεύουν να πνίξουν μια για πάντα τον καπιταλισμό.

Η επέμβαση στη Γρενάδα ήταν μια πρόβα για τη σχεδιαζόμενη επέμβαση στη Νικαράγουα. Το ίδιο και η πρόσφατη επέμβαση στη Βολιβία - δόθηκε για να κυνηγήσουν λαθρέμπορους ναρκωτικών.

Είναι μέσα σ' αυτά τα πλαίσια που πρέπει να δού-

με και τον βομβαρδισμό της Λιβύης κάτω από την κάλυψη του φρεναρίσματος της διεθνούς τρομοκρατίας.

Βέβαια, όπως πολλές φορές εξήγησε η εφημερίδα μας, η ατομική τρομοκρατία δεν έχει τίποτα να προσφέρει στο εργατικό κίνημα.

Ακόμα κι εκεί που πετυχαίνει να σκοτώσει κάποιους στρατιωτικούς ή τραπεζίτες ή να πλήξει κάποιους στρατιωτικούς στόχους (όπως τις ιμπεριαλιστικές βάσεις) οι ιμπεριαλιστές έχουν όλα τα μέσα για να αναπληρώσουν γρήγορα τις ζημιές τους και να συνεχίσουν ανενόχλητοι το έργο τους. Ακόμα κι εκεί που πετυχαίνει η ατομική τρομοκρατία οι μάζες βγάζουν το συμπέρασμα πως δεν είναι ανάγκη να αναμειχτούν ενεργά σε οποιαδήποτε κινητοποιήσεις - μια που έχουν την εκπαιδευμένη ελίτ που διεκπεραιώνει το έργο της χωρίς να χρειάζεται τις μάζες.

Εκεί που αποτυγχάνει η ατομική τρομοκρατία (όπως στην περίπτωση της απόπειρας ενάντια στον Πινόσετ) οι μάζες βγάζουν το συμπέρασμα πως οι εχθροί τους είναι ανίκητοι, πράγμα που πισωγυρίζει ολόκληρο το εργατικό κίνημα.

Αυτο όμως είναι το λιγώτερο. Κάθε επίθεση ατομικής τρομοκρατίας αποτελεί δώρο για τους αστούς και τον ιμπεριαλισμό. Τη χρησιμοποιούν για να εντείνουν τα στρατιωτικά - αστυνομικά μέτρα, ενάντια όχι μόνο στους αντάρτες αλλά και ενάντια σ' ολόκληρο το εργατικό κίνημα. Ιδιαίτερα όπου υπάρχουν αθώα θύματα, και σχεδόν πάντα υπάρχουν, χρησιμοποιούν την ατομική τρομοκρατία για να δικαιολογούν στα μάτια των εργαζομένων την αναγκαιότητα των εξοπλισμών και τη σκληρότητα των μέτρων καταστολής κάθε μαζικής κινητοποίησης. Χρησιμοποιούν τις ζωντανές εικόνες παιδιών και γυναικών με κομμένα χέρια και πόδια για να ταυτίζουν τον αντιιμπεριαλιστικό αγώνα και την αριστερή ιδεολογία με την τυφλή βία.

Αυτά που επακολούθησαν μετά την επίθεση

στο Ακρωτήριο επιβεβαιώνουν την ανάλυση που κάνουν πάντα οι Μαρξιστές σχετικά με την ατομική τρομοκρατία. Όπως κατ'εγγύηση η «Χαραυγή», πράγμα που μπορούσε να το δει ο καθένας που περνούσε τους τελευταίους μήνες από τις βάσεις, οι Βρετανοί προετοίμαζαν εδώ και μήνες την αποκοπή με συρματοπλέγμα ολόκληρης της περιοχής των βάσεων Ακρωτηρίου-Επισκοπής. Αυτό θα τους βοηθούσε να δημιουργήσουν ένα απροσπέλαστο κρατίδιο όπου ανενόχλητοι θα μπορούσαν να χρησιμοποιούν μαζί με τους Αμερικάνους τις βάσεις ενάντια στους αγώνες των λαών της Μέσης Ανατολής.

Οι «τρομοκράτες» όποιοι κι αν ήταν, κι όποια και νάταν τα κίνητρα τους, τους πρόσφεραν τη δικαιολογία που γύρευαν για να προετοιμάσουν το έδαφος για ένα μελλοντικό αποκλεισμό των βάσεων. Αλλιώς πως θα εξηγούσαν στις κυπριακές μάζες την ατέλειωτη ταλαιπωρία που υφίστανται από τέτοιες ενέργειες.

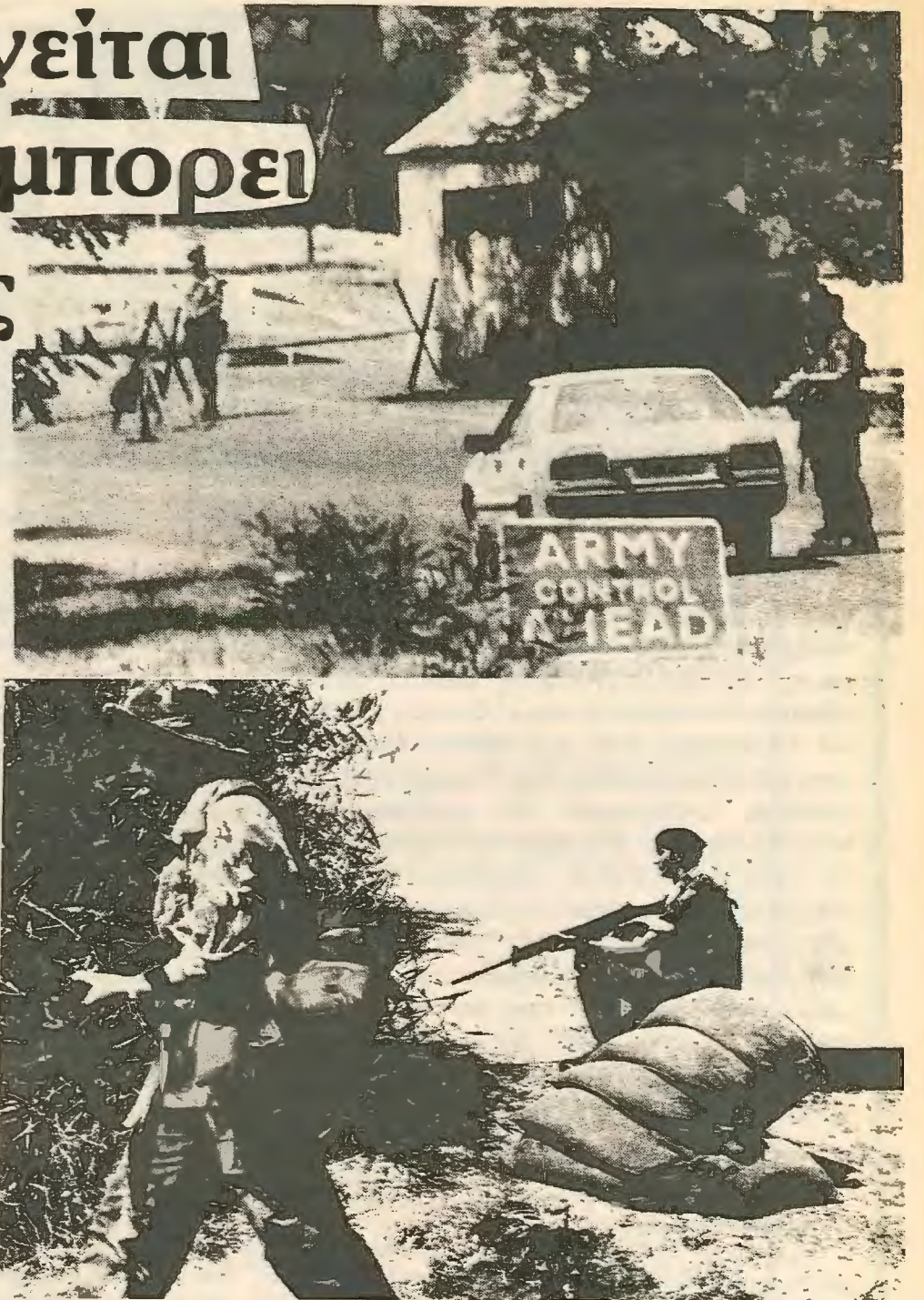
Απ' όποια πλευρά κι αν το κοπιάσει κανένας οι βάσεις είναι επικίνδυνες για το λαό της Κύπρου.

Η δεξιά κυβέρνηση Κυπριανού όμως δεν φαίνεται να συμπεριφέρεται αυτό το γεγονός αφού ούτε καν μπήκε στον κόπο να διαμαρτυρηθεί για τις ταλαιπωρίες που επέβαλαν οι Άγγλοι στρατιωτικοί σ' όλους τους διερχόμενους από τις Βάσεις παρόλο που ακόμα και τα δεξιά έντυπα έσκιαν τα ιμάτια τους για τον «εθνικό εξευτελισμό» που μας επέβαλαν οι Άγγλοι. (Χωρίς βέβαια να προχωρούν σ' οποιοδήποτε συμπέρασμα σχετικά με την ύπαρξη των Βρετανικών Βάσεων στην Κύπρο).

Τα αριστερά κόμματα αντέδρασαν έντονα στις προκλητικές ενέργειες των Άγγλων ιμπεριαλιστών απηχώντας την αγανάκτηση των μαζών.

Ιδιαίτερα η «Χαραυγή» αντιμετώπισε το όλο ζήτημα σαν πολιτικό θέμα πρωταρχικής σημασίας όπως και είναι.

Οι τοποθετήσεις όμως που έγιναν και γίνονται, ακό-

Πινακίδες, συρματοπλέγματα και δράκοντα μέτρα

μα και οι πιο «προχωρημένες», δεν προχωρούν πέρα από τις εκκλήσεις προς την κυβέρνηση να λοικικευτεί να «αφυπνιστεί» και να «καταγγείλει» τους Άγγλους κλπ κλπ.

Η ηγεσία του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ δεν φαίνεται να έχει βγάλει κανένα ουσιαστικό συμπέρασμα από την ιστορία της Κύπρου και διεθνώς. Καμία δεξιά κυβέρνηση σήμερα δεν έχει τη δύναμη και τη διάθεση να τα βάλει με τους ιμπεριαλιστές. Οι καπιταλιστικές κυβερνήσεις όσες συγκρούσεις κι ανταγωνισμούς κι αν έχουν μεταξύ τους (κι ο ανταγωνισμός είναι στη ρίζα του καπιταλισμού) στο τέλος-τέλος βασίζονται η μια πάνω στην άλλη για να αντιμετωπίσουν από κοινού το διεθνές εργατικό κίνημα που απειλεί την ίδια την ύπαρξη τους.

Ιδιαίτερα αδύνατες αστικές τάξεις όπως η Κυπριακή που ναι δεμένες με χίλια νήματα με τον διεθνή καπιταλισμό δεν μπορούν να παίξουν κανένα ανεξάρτητο, κανένα προοδευτικό ρόλο πόσο μάλλον να στερήσουν από τα αφεντικά τους πολύτιμες υπηρεσίες όπως είναι αυτές των βάσεων.

Η δεξιά στην Κύπρο δεν έχει ποτέ συγκρουστεί ουσιαστικά με τον Βρετανικό ιμπεριαλισμό. Δεν το έκαμε ούτε όταν οι Βρετανοί και οι Αμερικάνοι βοήθησαν στην ουσία την τουρκική εισβολή.

Κι όχι μόνο αυτό. Η δεξιά κυβέρνηση Κυπριανού ακόμα και την εποχή που στηριζόταν στο ΑΚΕΛ

(Φθινόπωρο 1983) έφτασε στο σημείο να παρέχει - εκτός από τις βάσεις - τα λιμάνια και τα αεροδρόμια της Κύπρου για να χρησιμοποιούνται από τη στρατιωτική «πολυεθνική» δύναμη στο Λίβανο ενάντια στους γειτονικούς λαούς.

Πώς είναι ποτε δυνατό μια τέτοια κυβέρνηση να ακούσει τις εκκλήσεις της αριστερας και να προστατεύσει τον κυπριακό λαό από τις ενέργειες των ιμπεριαλιστών;

Το να περιμένει βέβαια κανένας αυτή κυβέρνηση ή οποιαδήποτε δεξιά πολιτική κατάσταση (που σήμερα ξεφωνίζει ενάντια στους Άγγλους γιατί πλήγηκε η εθνική της αξιοπρέπεια) να διώξει τις βάσεις εξασφαλίζει εισπήριο για το τρέλλοκομείο.

Αυτο που δεν μπορεί να κάμει η δεξιά, το εργατικό κίνημα - που είναι αυτο εξ' άλλου που πλήττεται από την παρουσία των βάσεων στο νησί - και θέλει και μπορεί να το κάμει.

Αυτο έδειξε η καθολική κατακραυγή για τα μέτρα των ιμπεριαλιστών ενω οι αυθόρμητες κινητοποιήσεις των κατοίκων της περιοχής, που σε μερικές περιπτώσεις κατόρθωσαν να ακινητοποιήσουν τους Άγγλους στρατιώτες και να ματαιώσουν τις ενέργειες τους για περίφραξη του χώρου με συρματοπλέγματα, έδειξαν πόσα μπορεί να πετύχει η μαζική δράση (όταν μάλιστα είναι οργανωμένη).

Η ηγεσία των εργατικών οργανώσεων έχει καθήκον να προετοιμάσει τους

εργαζόμενους για οργανωμένη μαζική δράση για ματαίωση στο μέλλον οποιασδήποτε επιθέσεων σε βάρος των γειτονικών λαών είτε μέσω των βάσεων είτε μέσω της χρήσης των λιμανιών και αεροδρομίων μας όπως το 1983.

Ο κύριος μας στόχος πρέπει όμως να είναι το τελευταίο διώξιμο των βάσεων από το έδαφος της Κύπρου. Το ΑΚΕΛ και η ΕΔΕΚ έχουν αυτο το στόχο σαν διακηρυγμένη πολιτική. Είναι καιρός όμως τα λόγια να γίνουν πράξη. Και δεν μπορούν να γίνουν εφ' όσον μας κυβερνά η δεξιά. Η βάση του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ πρέπει να μπουν σε μια πορεία επιβολής πάνω στην ηγεσία της πολιτικής ενότητας της αριστερας στη βάση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος που θα περιέχει και το διώξιμο των βάσεων του θανάτου. Οπλισμένη μ' ένα τέτοιο πρόγραμμα η εργατική τάξη έχει κάθε δυνατότητα να καταλάβει τη βουλή και την προεδρία και να απαλλάξει την κοινωνία από κάθε καπιταλιστικό καρκίνωμα περιλαμβανομένων των βρετανικών βάσεων.

Αυτο το οφείλουμε στην κυπριακή εργατική τάξη αλλά και στο διεθνές εργατικό κίνημα που θα αγκαλιάσει ένα τέτοιο πρόγραμμα με ενθουσιασμό και θα σταθεί συμπαράστατης μας στον κοινό αγώνα για το σοσιαλισμό.

Αυτή θά 'ναι και η απάντηση στις ξεπερασμένες κι επιζήμιες μεθόδους της ατομικής τρομοκρατίας.

Δύρος Μιχαήλ

Νεολαίοι κομμουνιστές παραλεύουν στους δρόμους της Μαδρίτης με ξύλινα ομοιώματα όπλων!

Πριν 50 χρόνια, οι Ισπανοί εργάτες, γράφοντας μια απ' τις πιο ηρωικές σελίδες στην ιστορία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος, προσπάθησαν να πάρουν την εξουσία στα χέρια τους. Η μαζικότητα η μαχητικότητα, ο ηρωϊσμός κι η αποφασιστικότητα που έδειξαν κάνει φανερό ότι μπορούσαν να πετύχουν όχι μια φορά αλλά δέκα φορές. Όμως το αποτέλεσμα αφτής της επανάστασης ήταν διαφορετικό. Οι εργάτες υπόφεραν 40 χρόνια σκοταδισμού και άγριας τρομοκρατίας. Σήμερα που μπαινει επιταχτικά μπροστα μας το δίλημμα «αστική βαρβαρότητα» που θα οδηγήσει στον πυρηνικό αφανισμό της ανθρωπότητας ή σοσιαλισμός που θα οδηγήσει στην ειρήνη και την εβρημερία ολόκληρης της ανθρωπότητας είναι εφκαίρια, φέρνοντας στο μυαλο μας τα γεγονότα εκείνης της εποχής, να βγάλουμε τα σωστα συμπεράσματα που θα μας βοηθήσουν να πετύχουμε το στόχο μας, το σοσιαλισμο που θα επιτρέψει στην ανθρωπότητα να συνεχίσει να ζει και προχωρει στο δρόμο της προόδου.

Ο γερασμένος ισπανικός καπιταλισμός

Στις αρχές του αιώνα μας οι μεγάλες καπιταλιστικές δυνάμεις της δύσης είχαν κλώσει περάσει στην ιμπεριαλιστική φάση εντάσσοντας τον πλανήτη μας στην ανελέητη αδειοκασία της εκμετάλλευσης. Σε αντίθεση με τις άλλες δυτικές χώρες η Ισπανία έμεινε πίσω. Ο πρόωρος γερασμένος ισπανικός καπιταλισμός άρχισε ν' αναπτύσσεται όταν ξέσπασε ο α' παγκόσμιος ιμπεριαλιστικός πόλεμος. Οι αγορές δε μπορούσαν να καλυφτούν απ' τις εμπόλεμες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και η ουδετερότητα της Ισπανίας έδωσαν την ώθηση στη γοργή εκβιομηχάνιση της περιοχής όπως η Βαρκελώνη, το Μπιλπάο και άλλες. Στο τέλος όμως του πολέμου η άσχημη οικονομική κατάσταση χτύπησε την Ισπανία ακόμα πιο σκληρά. Παρα την γοργή ανάπτυξη που πέτυχε στα χρόνια του πολέμου ο ισπανικός καπιταλισμός ήταν ακόμα αρκετά αδύνατος σε σύγκριση με τους ανταγωνιστές του.

Όλη αυτή την περίοδο η εργατική τάξη νιώθοντας την αδυναμία της αστικής τάξης έδειξε την επαναστατική της δύναμη αρκετές φορές όπως στην «πραγική βδομάδα» του 1909 όπου η αντίσταση των εργατών στον αποικιακό πόλεμο στο Μαρόκκο εκφράστηκε με τις μάχες στα οδοφράγματα στην Βαρκελώνη, με τη μεγάλη γενική απεργία του 17 και άλλες κινητοποιήσεις.

Η Ισπανία εκείνη την εποχή ήταν ουσιαστικά μια υποανάπτυκτη χώρα. 70% του πληθυσμου (24 εκατομύρια) ζούσαν στην ύπαιθρο. Τα 3/4 αφτου του αριθμου ήταν αγήτμονες. Η

ισπανική αστική τάξη δεμένη σφίχτα με τους φεουδάρχες, την εκκλησία και την οικονομική ολιγαρχία δε μπορούσε να εκπληρώσει ούτε στον πιο μικρο βαθμο τα καθήκοντα της. Δε μπορούσε να υλοποιήσει ούτε τα πιο μικρα απ' τα αστικοδημοκρατικά ζητήματα που έμπαιναν μπροστα της, για να μπορεί να οδηγήσει την Ισπανία στον εκικοστο αιώνα.

Η παρατεταμένη καθήλωση στην πίσωδρόμη της της παγκόσμιας οικονομίας. Έτσι η αστική τάξη μέσα στην απομόνωση της όξυνε τα προβλήματα της της αντιθέσεις στην Ισπανική κοινωνία.

Η συνεχής οικονομική κρίση, και η προσπάθεια των αστών να τη φορτώσουν στους εργάτες, όξυνε τα προβλήματα στο ταξικό πεδίο σύγκρουσης.

Οι άρρηχτοι δεσμοί των αστών με την εκκλησιαστική αντίδραση και την οικονομική ολιγαρχία, που ήταν σχεδον ταφτισμένη με τη φεουδαρχία, έκανε την αστική τάξη αδύνατη να δώσει λύση στο ζήτημα του μοιράσματος της γης στους αγρότες.

Η σχεδόν μηδενική ανάπτυξη της οικονομίας ύστερα απ' τον πόλεμο όξυνε το εθνικό ζήτημα. Γέννησε ισχυρα εθνικιστικά κινήματα στην Γαλικία, στην Καταλωνία και στη χώρα των Βάσκων.

Η αδυναμία των αστών να οδηγήσουν την Ισπανία μέσα απο την ολοκληρωση των αστικοδημοκρατικών καθκόντων στον 20 αιώνα απ' τη μια, και η αδυναμία της εργατικής τάξης να πάρει άμεσα την εξουσία στα χέρια της, παρα τις μεγάλες κινητοποιήσεις που έδειχαν την

επαναστατική της διάθεση, άνοιξαν το δρόμο το 1923 στο βοναπάρτη μοναρχικό δικτάτορα Πρίμο Ντε Ριβέρα, που προσπάθησε για επτα χρόνια να επιβάλει το «νόμο και την τάξη» περνώντας απ' το μαχαίρι και τη φωτιά τους εργάτες.

Η παγκόσμια κρίση του 29-30 τίναξε στον αέρα το Ισπανικό καθεύστο. Ο Ριβέρα κατάρρεψε παραδίδοντας το 1930 την εξουσία στην υπηρεσιακή κυβέρνηση του Μπερλινκουερ που κράτησε ένα χρόνο μονάχα.

Η αρχή της Ισπανικής επανάστασης

Ο Μπερλινκουερ κάτω απο την πίεση των μαζών παραιτήθηκε το Φλεβάρη του 31 και αναγκάστηκε να προκηρύξει εκλογές για τον Απρίλη του ίδιου χρόνου. Σε μια προσπάθεια για εκτόνωση πρώτα έγιναν κοινοτικές εκλογές. Στις αγροτικές περιοχές, επειδή οι αγρότες για λόγους παράδοσης ακολουθούσαν τους κομματάρχες, κέρδιζαν τα δεξιά κόμματα. Στις αστικές περιοχές όμως οι σοσιαλιστές δημοκράτες υποψήφιοι έδωσαν τη χαριστική βολή όχι μόνο στη δικτατορία αλλά και στη μοναρχία. Ο Βασιλιάς τότε σκασε απ' την Ισπανία. Οι μάζες βγήκαν στους δρόμους. Η επανάσταση άρχισε.

Στις γενικές εκλογές του Ιουνη του 31 το Σοσιαλιστικό και τα δημοκρατικά κόμματα κατάφεραν να κερδίσουν τη συντριπτική πλειοψηφία. Το σοσιαλιστικό κόμμα πήρε την πλειοψηφία κερδίζοντας 116 έδρες στη Βουλή ενω τα δεξιά κόμματα κέρδιζαν μόνο 60. Αφτο έβαλε φωτιά στα θεμέλια της Ισπανικής κοινωνίας. Οι εργατικές μάζες μαζί και οι αγήτμονες αγρό-

τες, άρχισαν να παλέβουν και να επιβάλλουν από μόνοι τους τις απαιτήσεις τους. Τον Ιούλη και Αύγουστο ένα απεργιακό κύμα που καθοδηγήσαν απ' τους αναρχικούς κάλυψε τη χώρα. Οι αναρχικοί εκείνη την εποχή είχαν την πιο μεγάλη συντεχνία (C.N.T.) με 1.5 εκατομύρια μέλη, με αποφασιστική επιρροη στην Καταλωνία και το Νότο. Οι Σοσιαλιστές (U.G.T.) είχαν μερικές εκατοντάδες χιλιάδες μέλη, κύρια στη Μαδρίτη το Μπιλπάο και την Αστουρία. Το κομμουνιστικό κόμμα είχε δεν είχε εκείνη την εποχή 800 μέλη σ' όλη τη χώρα, αποτέλεσμα της εγκληματικής σταλινικής πολιτικής της λεγόμενης «τρίτης περιόδου». Η κομμουνιστική αριστερά, μια ομάδα με ηγήτη τον Αντρέα Νιν, ήταν περίπου τόσο δυνατή όσο και το κομμουνιστικό κόμμα, με συγκεντρωμένη τη δύναμη της στην Καταλωνία.

Ενω μέσα στις μάζες η επαναστατικότητα ανέβαινε και η συνείδηση διαμορφωνόταν συνεχώς, οι ηγέτες των σοσιαλιστών, πιστοι στο ρεφορμισμό, πιατοι στο ρεφορμισμό και τραυμαμένοι απ' τη δύναμη των μαζών που ξέσπασε, συμμάχησαν ονομαστικά με τους δημοκράτες στην κυβέρνηση. Το σύνθημα που πρόβαλλαν για να δικαιολογήσουν την πολιτική τους, η ενότητα δηλαδή με τις «προοδευτικές δυνάμεις» (εννοώντας τους αστους δημοκράτες) έκρυβε στην ουσία την πολιτική της κυβέρνησης, που ήταν η πολιτική που επέβαλλαν οι τραπέζιτες κι οι καπιταλιστές. Οι δημοκράτες στην κυβέρνηση έμπαιναν φραγμούς στις διεκδικήσεις των εργατών και των αγροτών, χωρίζοντας χρόνο στους αστους για οργάνωση του υστερινου χτυπήματος.

Η φύση της κυβερνητικής συμμαχίας δε μπορούσε να οδηγήσει πουθενά. Έτσι το πιο οξυ προβλημα που έπρεπε να λύσει, το πρόβλημα της γης, έμεινε ουσιαστικά άλυτο. Η αγροτική μεταρρύθμιση που προσπαθήσε να επιβάλει είχε τώσεως κρυπέντες όδες και μι α φασια κομμελιων στην Αυστραλία. Αυτοι που ουσιαστικά οφελήθηκαν ήταν οι αστοι φεουδάρχες που

Ισπανική επανάσταση 50 ΧΡΟΝΙΑ

Προδομένη Επανάσταση

φεουδάρχες, τους τραπέζιτες και τους βιομηχάνους. Ήθελαν να καταλύσουν τη δημοκρατία και να επιβάλουν δικτατορία για να μπορέσουν να επιβιώσουν.

Η αδυναμία της κυβέρνησης ώθησε το στρατό Σαντιέρτζιο, το γνωστο «λιοντάρι του Ριφ», να κλειρήσει πραξικόπημα. Οι ίδιοι οι εργάτες, που πριν λίγο βομβαρδίστηκαν απ' την κυβέρνηση, κήρυξαν γενική απεργία, έκαιναν τα σπίτια και τις λέσχες των συνωμητών. Κάτω απ' την πίεση των μαζών ο στρατός καταδικάστηκε σε θάνατο. Φυσικά τη γλύτωσε.

Η πολιτική των Σοσιαλιστών και των συμμάχων τους αστών δημοκρατων κούρασε τις μάζες. Στις γενικές εκλογές του '33 το Σοσιαλιστικό κόμμα έπυσε απ' τις 116 έδρες στις 58, τα δεξιά κόμματα πήραν 207. Το πιο μεγάλο με 117 έδρες ήταν το κόμμα του Ρομπλέ, η Ισπανική Συνομοσπονδία της Αφτόνομης Δεξιάς, ένα μισο καθολικομοσοφασιστικό κόμμα.

Η νίκη της δεξιάς συνοδεύτηκε απο μια άγρια επιδρομή στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων. Μειώθηκαν οι μισθοι, αφζήθηκαν οι τιμες, τα νοίκια, ακόμα και η ψευτοαγορική μεταρρύθμιση σταμάτησε.

Αφτη η πολιτική είχε στόχο τη νίκη του φασισμού μέσα απ' την κοινοβουλευτική διαδικασία. Αν αφτο εξαρτιόταν απόλυτα απο τους δεξιους «σοσιαλιστές» ηγέτες και τους αστους δημοκράτες φίλους τους, ο φασισμός θα κέρδιζε στην Ισπανία.

Η ριζοσαστικοποίηση της πολιτικής συνενργασίας Η δφραση που ακολούθησε σήμανε το τέλος της Κομμουνίας. 2000 εργάτες σκοτώθηκαν 3000 τραυματίστηκαν, 30.000 αιχμαλωτίστηκαν, βασανίστηκαν και σε πολλές περιπτώσεις πυροβολήθηκαν «καθως προσπαθούσαν να δραπέτεύουν».

Βέβαια ο ηρωϊσμος των εργατών απότρεπε τη νίκη του φασισμού. Το κίνημα όμως το πλήρωσε πολυ ακριβία. Τα δυο χρόνια που ακολούθησαν ήταν χρόνια μάρθης αντίδρασης. Τελικα η αντιδραστική κυβέρνηση του Ζαμόρα κατάρρεψε κάτω απο το βάρος οικονομικών σκανδάλων.

Λαϊκό Μέτωπο Οι εκλογές που ακολούθησαν (1936) έδειξαν ότι οι εργάτες ήταν πάλι σε κίνηση. Το λαϊκό μέτωπο κέρδιζε 278 έδρες σε αντίθεση με το Εθνικό μέτωπο που κέρδιζε 134 και 55 του Κέντρου. Το σοσιαλιστικό κόμμα ήταν ξανα πρώτη

δύναμη. Την ίδια στιγμή οι Νέοι Σοσιαλιστές απόρριπταν τώσον τη Β' όσο και τη Γ' διεθνη ψάχνοντας για μια νέα μαρξιστική διεθνή. Κάλεσαν τον Αντρες Νιν να ενωθεί μαζί τους για να τους καθοδηγήσει μαρξιστικά αλλά αφτος ήταν τόσο μαρξιστής όσο είναι ο παπας αστρονάφτης. Αρνήθηκε λέγοντας ότι οι νέοι σοσιαλιστές ήταν ρεφορμιστική οργάνωση. Έτσι οι νέοι σοσιαλιστές έπυσαν στην αγκαλία των σταλινικών, όπου για πρώτη φορά κατάφεραν να γίνουν μαζική κατάσταση έτσι ώστε να παίξουν τον αντιστασιατικό τους ρόλο. Πρωθυπουργος όμως έγινε ο δημοκράτης Αζάνα. Στην ουσία οι αστοι ήταν ενωμένοι κάτω απο το φασισμό και περιέμεναν. Οργανώονταν για να δώσουν το τελικό χτύπημα. Ο Αζάνα στην πραγματικότητα εκπροσωπούσε μόνο το φάντασμα των αστών. Δεν είχε καμια δύναμη. Αντίθετα οι αστοι δημοκράτες της κυβέρνησης προετοιμάζοντο στο δρόμο στο φασισμό.

Οι μάζες είδαν στη νίκη του λαϊκού μετώπου το σημάδι για το ξεδίπλωμα της επαναστατικής πάλης. Το πρόγραμμα του Λαϊκού Μετώπου εφαρμόστηκε μέσα σε τρεις μέρες απ' την άμεση δράση των μαζών. Την ίδια στιγμή η φασιστική αντίδραση προετοιμαζόταν να δώσει το χτύπημα.

Η κυβέρνηση όμως με τις σταματάγτες διαβεβαιώσεις της προσπαθούσε να πείσει τις μάζες ότι οι διάφοροι στρατηγοί, της ήταν πιστοι.

Όταν οι στρατηγοί κινήθηκαν στις 18 Ιουλή του '36 η κυβέρνηση τώκυψε απ' το λαο. Πλήθρη εργατων διαδήλωσαν στην Μαδρίτη ζητώντας όπλα απ' την κυβέρνηση. Η κυβέρνηση όμως αρνιόταν να τα παραχωρήσει. Φοβόταν τους εργάτες που πολυ απ' τους φασίστες στρατηγούς.

Έτσι χάρη στη λαικομετωπική κυβέρνηση, οι φασίστες κατάλαβαν το 1/3 της χώρας σε μια βδομάδα. Διάφορες περιοχές έπυσαν χωρις καν να γίνει μάχη. Σ' άλλες υπήρξε λίγη αλλά ηρωική αντίσταση. Αλλα οι εργάτες στη Βαρκελώνη με νύχια και δόντια συνήρτησαν τους φασίστες.

Με μια επαναστατική ηγεσία θα αφαιρούσαν κάθε εξουσία για τον πόλεμο απ' τους αστους πολιτικούς του λαϊκού μετώπου, θα μπορούσαν να δώσουν τη γη, τα εργοστάσια και τις τράπεζες στους εργάτες και τους αγρότες. Έτσι οι οπλι-

σμένοι μάζες θα παλεμούσαν για να υπερασπίσουν τις καταχτήσεις τους.

Ο μόνος τρόπος για να ηττηθεί ο φασισμός ήταν να περνούσε η εξουσία στα χέρια των εργατών και να κηρύττειτο επαναστατικός πόλεμος. Αφτο όμως σήμαινε ότι έπρεπε να δω-

τρεθεί η κατάσταση. Η επανάσταση που κηρύχθηκε τον 1936 ήταν η πρώτη φορά που η εργατική τάξη στην Ισπανία η εργατική τάξη σ' ελάχιστο χρόνο δάχε πάρει την εξουσία παντου στη χώρα.

Όμως παρα το γεγονός ότι οι νέοι ηγέτες των σοσιαλιστών προσπαθήσαν, το παρελθον του κόμματος ήταν εναντιον τους. Επιπρόσθετα δεν ήξεραν πως να οργανώσουν ένα τέτοιο κίνημα. Οι Αναρχικοί ηγέτες απ' την άλλη της C.N.T.-F.A.I (Εθνικής Συνομοσπονδίας Εργατών και Ιβηρική Ομοσπονδία) έπυσαν ένα προδοτικό ρόλο καταδικάζοντας και διακηρύττοντας τα γεγονότα σαν απλη διάμχη πολιτικάντιδων ηγετων. Μόνο οι αναρχικοί στην Αστουρία πολεμήσαν μαζί με τους σοσιαλιστές συντρόφους τους. Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι τα στρατεύματα του φράγκο κινήθηκαν προς την Αστουρία με τραινά που οδηγούσαν αναρχικοί οϊδηροδρομικοί της CNT.

Η νίκη της δεξιάς συνοδεύτηκε απο μια άγρια επιδρομή στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων. Μειώθηκαν οι μισθοι, αφζήθηκαν οι τιμες, τα νοίκια, ακόμα και η ψευτοαγορική μεταρρύθμιση σταμάτησε.

Αφτη η πολιτική είχε στόχο τη νίκη του φασισμού μέσα απ' την κοινοβουλευτική διαδικασία. Αν αφτο εξαρτιόταν απόλυτα απο τους δεξιους «σοσιαλιστές» ηγέτες και τους αστους δημοκράτες φίλους τους, ο φασισμός θα κέρδιζε στην Ισπανία.

Η ριζοσαστικοποίηση της πολιτικής συνενργασίας Η δφραση που ακολούθησε σήμανε το τέλος της Κομμουνίας. 2000 εργάτες σκοτώθηκαν 3000 τραυματίστηκαν, 30.000 αιχμαλωτίστηκαν, βασανίστηκαν και σε πολλές περιπτώσεις πυροβολήθηκαν «καθως προσπαθούσαν να δραπέτεύουν».

Βέβαια ο ηρωϊσμος των εργατών απότρεπε τη νίκη του φασισμού. Το κίνημα όμως το πλήρωσε πολυ ακριβία. Τα δυο χρόνια που ακολούθησαν ήταν χρόνια μάρθης αντίδρασης. Τελικα η αντιδραστική κυβέρνηση του Ζαμόρα κατάρρεψε κάτω απο το βάρος οικονομικών σκανδάλων.

Λαϊκό Μέτωπο Οι εκλογές που ακολούθησαν (1936) έδειξαν ότι οι εργάτες ήταν πάλι σε κίνηση. Το λαϊκό μέτωπο κέρδιζε 278 έδρες σε αντίθεση με το Εθνικό μέτωπο που κέρδιζε 134 και 55 του Κέντρου. Το σοσιαλιστικό κόμμα ήταν ξανα πρώτη

Όμως η συντριβή των φασιστών δε συνοδεύτηκε απ' τη δημιουργία πραγματικής εξουσίας των εργατών στη βάση των Επιτροπών (σοβιετ). Απ' την άλλη, οι αναρχικοί στο κρίσιμο σημείο έδειξαν όλη τους τη γυμνότητα αρνούμενοι να πάρουν την εξουσία, γιατι οι αναρχικοί είναι ενάντια στην εξουσία. Λίγο αρνότερα όμως μπήκαν στην κυβέρνηση του Λαϊκού Μετώπου, επιβεβαιώνοντας έτσι τον προδοτικό τους ρόλο την ώρα της επανάστασης.

Ο μόνος τρόπος για να ηττηθεί ο φασισμός ήταν να περνούσε η εξουσία στα χέρια των εργατών και να κηρύττειτο επαναστατικός πόλεμος. Αφτο όμως σήμαινε ότι έπρεπε να δω-

τρεθεί η κατάσταση. Η επανάσταση που κηρύχθηκε τον 1936 ήταν η πρώτη φορά που η εργατική τάξη στην Ισπανία η εργατική τάξη σ' ελάχιστο χρόνο δάχε πάρει την εξουσία παντου στη χώρα.

Όμως παρα το γεγονός ότι οι νέοι ηγέτες των σοσιαλιστών προσπαθήσαν, το παρελθον του κόμματος ήταν εναντιον τους. Επιπρόσθετα δεν ήξεραν πως να οργανώσουν ένα τέτοιο κίνημα. Οι Αναρχικοί ηγέτες απ' την άλλη της C.N.T.-F.A.I (Εθνικής Συνομοσπονδίας Εργατών και Ιβηρική Ομοσπονδία) έπυσαν ένα προδοτικό ρόλο καταδικάζοντας και διακηρύττοντας τα γεγονότα σαν απλη διάμχη πολιτικάντιδων ηγετων. Μόνο οι αναρχικοί στην Αστουρία πολεμήσαν μαζί με τους σοσιαλιστές συντρόφους τους. Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι τα στρατεύματα του φράγκο κινήθηκαν προς την Αστουρία με τραινά που οδηγούσαν αναρχικοί οϊδηροδρομικοί της CNT.

Η νίκη της δεξιάς συνοδεύτηκε απο μια άγρια επιδρομή στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων. Μειώθηκαν οι μισθοι, αφζήθηκαν οι τιμες, τα νοίκια, ακόμα και η ψευτοαγορική μεταρρύθμιση σταμάτησε.

Αφτη η πολιτική είχε στόχο τη νίκη του φασισμού μέσα απ' την κοινοβουλευτική διαδικασία. Αν αφτο εξαρτιόταν απόλυτα απο τους δεξιους «σοσιαλιστές» ηγέτες και τους αστους δημοκράτες φίλους τους, ο φασισμός θα κέρδιζε στην Ισπανία.

Η ριζοσαστικοποίηση της πολιτικής συνενργασίας Η δφραση που ακολούθησε σήμανε το τέλος της Κομμουνίας. 2000 εργάτες σκοτώθηκαν 3000 τραυματίστηκαν, 30.000 αιχμαλωτίστηκαν, βασανίστηκαν και σε πολλές περιπτώσεις πυροβολήθηκαν «καθως προσπαθούσαν να δραπέτεύουν».

Βέβαια ο ηρωϊσμος των εργατών απότρεπε τη νίκη του φασισμού. Το κίνημα όμως το πλήρωσε πολυ ακριβία. Τα δυο χρόνια που ακολούθησαν ήταν χρόνια μάρθης αντίδρασης. Τελικα η αντιδραστική κυβέρνηση του Ζαμόρα κατάρρεψε κάτω απο το βάρος οικονομικών σκανδάλων.

Λαϊκό Μέτωπο Οι εκλογές που ακολούθησαν (1936) έδειξαν ότι οι εργάτες ήταν πάλι σε κίνηση. Το λαϊκό μέτωπο κέρδιζε 278 έδρες σε αντίθεση με το Εθνικό μέτωπο που κέρδιζε 134 και 55 του Κέντρου. Το σοσιαλιστικό κόμμα ήταν ξανα πρώτη

στέκονταν αντιμέτωποι γιατι πίστεψαν και πιστέβουν στην ταξική συνεργασία. Πιστέβουν ότι μέσα απο την διαχείρηση και τον εξωρισμο του καπιταλισμου θα οδηγήσουν το «λαο» στο σοσιαλισμο. Το παράδειγμα της Ισπανίας δείχνει ξεκάθαρα ότι αφτη η πολιτική οδηγει την εργατική τάξη στην καταστροφη.

Οι σταλινικοί ηγέτες προσκολλημένοι στη θεωρία των σταδίων και του σοσιαλισμου σε μια χώρα, προσπαθήσαν πάλι μέσα στο λαϊκό μέτωπο να πωρήσουν τους δημοκράτες αστους στην εξουσία για να εκπληρώσουν πρώτα τα αστικοδημοκρατικά τους καθήκοντα, να ολοκληρώσουν δηλ. την αστική επανάσταση και ύστερα με το καλο, αφού η υποθέμενη εκβιομηχάνιση θα δημιουργούσε στρατιές εργατών, θα εφάρμοζαν το σοσιαλισμο, με τρόπους που μονάχα αφτοι οι ίδιοι νομίζουν ότι ξέρουν, στο πρότυπο του παραμορφωμένου σταλινικού εργατικού κράτους.

Οι αναρχικοί ηγέτες αρνούμενοι την εξουσία την κρίσιμη στιγμή μαχητώνταν πισώπτα την επανόσταση, για να δέχτον ύστερα μέσα της εξουσίας μέσα στο λαϊκό μέτωπο καταπατώντας την βασική αρχη που διακηρύττουν, ότι δηλ., δεν πιστέβουν στην εξουσία των επαναστατημένων εργατών. Στην ουσία με τις ενέργειες τους βοηθούσαν τα καπιταλιστικά θεμέλια της ισπανικής κοινωνίας ν' αντέξουν τα χτυπήματα των εργατών.

Οι αστοι δημοκράτες του Λαϊκού Μετώπου ήταν οι δούρειοι ίπποι της αστικής τάξης μέσα στο εργατικό στρατόπεδο. Έκαναν εφσυνείδητα ότι μπορούσαν για να αποδιοργανώσουν τους επαναστατημένους εργάτες σε συνεργασία με τους σοσιαλιστές, σταλινικούς και αναρχικούς ηγέτες.

Στην πραγματικότητα όλοι αφτοι δεν ήθελαν τη νίκη της εργατικής τάξης. Ήθελαν ένα συμβιβασμο με τον φράγκο. Αλλα ούτε κι αφτο ήταν δυνατό να γίνει, γιατι με την αλληλορυσάλλη και προδοτική πολιτική τους κούρασαν και έσπειραν την απογοήτωση στις μάζες δυνάμηνοντας τόσο το φασισμό που η νίκη του ήταν κοντα. Έτσι δεν υπήρχε λόγος για συμβιβασμο. Ο φράγκο προχωρούσε νικηφόρος εφαρμόζοντας ένα ειδική κατάσταση απ' όπου περνούσε η ηττα της εργατικής τάξης θαρχόταν ακόμα κι αν οι αστοι δημοκράτες κέρδιζαν τον φράγκο.

Αφτο ήταν αποτέλεσμα της πολιτικής των σταλινικών που βοήθησαν στο χτύπημο του αστικού κρά-

τους και παράδωσαν το στρατο στον ελεγοχο της πλιας κάστας αξιωματικών. Το τέλος ήταν κοντα κι άρχισαν όλοι αφτοι οι ηγέτες να συνωμοτουν ο ένας ενάντια στον άλλο. Για να σώσουν τα σαρκία τους οι διάφοροι ηγέτες άρχισαν να τα μαζεύουν.

Αρχη έγινε με την Πασιονάρια και άλλους σταλινικούς ηγέτες που παίρνοντας χαμπάρι τη συνωμοσία που ετοιμάσαν οι στρατηγοί Κάσσο και Μιατζία (μέλη του κομμουνιστικού κόμματος) όπως επίσης και ο σοσιαλιστής ηγέτης Πεστιερο (να κηρύδουν δηλ. παράνομο το κομμουνιστικό κόμμα και να συλλάβουν τους σταλινικούς ηγέτες και να τους δώσουν στον Φράγκο) έβγυναν για τη Γαλλία αφήνοντας τα μέλη του κόμματος στο έλεος του φασισμού. Ο Νεγκριν, ο Πριετό και άλλοι σοσιαλιστές ηγέτες τόσασσαν για το Μεξίκο μαζί με κάμποσο χρυσάφι και πετράδια ζώντας εκεί μια βασιλική εξορία.

Η εργατική τάξη πλήρωσε τα σπασμένα της δειλιάς των ηγετων της. Η εκδίκηση του φασισμού ήταν τρομαχτική. Γύρω στο ένα εκατομύριο άνθρωποι σκοτώθηκαν μόνο στον εμφύλιο. Χιλιάδες εργάτες σκοτώθηκαν αμέσως μετά την ηττα. Οι ταφλικάδες με την εθνοφρουρά άρχισαν το ξεκαθάρισμα παλιών λογαριασμών παίρνοντας κόσμο για βόλια χωρις επιστροφή. Οθ φυλακές της χώρας ήταν κυριολεκτικά φίσκα. Υπολογίζεται ότι ως το 1942 δυο εκατομύρια άνθρωποι πέθαναν απ' τις φυλακές και τα στρατόπεδα. Αρκετοι καταδικάστηκαν σε θάνατο. Άλλοι είχαν την τύχη να δουν την ποινή τους να μειώνεται στα 30 χρόνια φυλάκιση.

Ακόμα και τα πιο στοιχειώδη δικαιώματα των εργατών αφαιρέθηκαν. Οι πολιτικές και εργατικές ενώσεις καταργήθηκαν και κηρύχτηκαν παράνομες. Η βαρβαρότητα των αστών κάλυψε την Ισπανία σαν μάρβρο σύννεφο για 40 χρόνια.

Η ηττα της Ισπανικής εργατικής τάξης έκανε τον Β' παγκόσμιο πόλεμο αναπόφευγο γεγονός. Οι Δημοκρατικές αστικές τάξεις της Αγγλίας και της Γαλλίας δεν άνταψύζον απ' τα αντισύζον σχέσεις με το φασίστα φράγκο.

Ελεγχόμενες περιοχές τον Ιούλη του 1936. (Hatched) από τους δημοκρατικούς (White) από τους φασίστες

Η ηττα της Ισπανικής εργατικής τάξης έκανε τον Β' παγκόσμιο πόλεμο αναπόφευγο γεγονός. Οι Δημοκρατικές αστικές τάξεις της Αγγλίας και της Γαλλίας δεν άνταψύζον απ' τα αντισύζον σχέσεις με το φασίστα φράγκο.

Η ηττα της Ισπανικής εργατικής τάξης έκανε τον Β' παγκόσμιο πόλεμο αναπόφευγο γεγονός. Οι Δημοκρατικές αστικές τάξεις της Αγγλίας και της Γαλλίας δεν άνταψύζον απ' τα αντισύζον σχέσεις με το φασίστα φράγκο.

Η ηττα της Ισπανικής εργατικής τάξης έκανε τον Β' παγκόσμιο πόλεμο αναπόφευγο γεγονός. Οι Δημοκρατικές αστικές τάξεις της Αγγλίας και της Γαλλίας δεν άνταψύζον απ' τα αντισύζον σχέσεις με το φασίστα φράγκο.

Η ηττα της Ισπανικής εργατικής τάξης έκανε τον Β' παγκόσμιο πόλεμο αναπόφευγο γεγονός. Οι Δημοκρατικές αστικές τάξεις της Αγγλίας και της Γαλλίας δεν άνταψύζον απ' τα αντισύζον σχέσεις με το φασίστα φράγκο.

Η ηττα της Ισπανικής εργατικής τάξης έκανε τον Β' παγκόσμιο πόλεμο αναπόφευγο γεγονός. Οι Δημοκρατικές αστικές τάξεις της Αγγλίας και της Γαλλίας δεν άνταψύζον απ' τα αντισύζον σχέσεις με το φασίστα φράγκο.

Η ηττα της Ισπανικής εργατικής τάξης έκανε τον Β' παγκόσμιο πόλεμο αναπόφευγο γεγονός. Οι Δημοκρατικές αστικές τάξεις της Αγγλίας και της Γαλλίας δεν άνταψύζον απ' τα αντισύζον σχέσεις με το φασίστα φράγκο.

Η ηττα της Ισπανικής εργατικής τάξης έκανε τον Β' παγκόσμιο πόλεμο αναπόφευγο γεγονός. Οι Δημοκρατικές αστικές τάξεις της Αγγλίας και της Γαλλίας δεν άνταψύζον απ' τα αντισύζον σχέσεις με το φασίστα φράγκο.

Η ηττα της Ισπανικής εργατικής τάξης έκανε τον Β' παγκόσμιο πόλεμο αναπόφευγο γεγονός. Οι Δημοκρατικές αστικές τάξεις της Αγγλίας και της Γαλλίας δεν άνταψύζον απ' τα αντισύζον σχέσεις με το φασίστα φράγκο.

Η ηττα της Ισπανικής εργατικής τάξης έκανε τον Β' παγκόσμιο πόλεμο αναπόφευγο γεγονός. Οι Δημοκρατικές αστικές τάξεις της Αγγλίας και της Γαλλίας δεν άνταψύζον απ' τα αντισύζον σχέσεις με το φασίστα φράγκο.

Η ηττα της Ισπανικής εργατικής τάξης έκανε τον Β' παγκόσμιο πόλεμο αναπόφευγο γεγονός. Οι Δημοκρατικές αστικές τάξεις της Αγγλίας και της Γαλλίας δεν άνταψύζον απ' τα αντισύζον σχέσεις με το φασίστα φράγκο.

Η ηττα της Ισπανικής εργατικής τάξης έκανε τον Β' παγκόσμιο πόλεμο αναπόφευγο γεγονός. Οι Δημοκρατικές αστικές τάξεις της Αγγλίας και της Γαλλίας δεν άνταψύζον απ' τα αντισύζον σχέσεις με το φασίστα φράγκο.

Η ηττα της Ισπανικής εργατικής τάξης έκανε τον Β' παγκόσμιο πόλεμο αναπόφευγο γεγονός. Οι Δημοκρατικές αστικές τάξεις της Αγγλίας και της Γαλλίας δεν άνταψύζον απ' τα αντισύζον σχέσεις με το φασίστα φράγκο.

Η ηττα της Ισπανικής εργατικής τάξης έκανε τον Β' παγκόσμιο πόλεμο αναπόφευγο γεγονός. Οι Δημοκρατικές αστικές τάξεις της Αγγλίας και της Γαλλίας δεν άνταψύζον απ' τα αντισύζον σχέσεις με το φασίστα φράγκο.

Η ηττα της Ισπανικής εργατικής τάξης έκανε τον Β' παγκόσμιο πόλεμο αναπόφευγο γεγονός. Οι Δημοκρατικές αστικές τάξεις της Αγγλίας και της Γαλλίας δεν άνταψύζον απ' τα αντισύζον σχέσεις με το φασίστα φράγκο.

Η ηττα της Ισπανικής εργατικής τάξης έκανε τον Β' παγκόσμιο πόλεμο αναπόφευγο γεγονός. Οι Δημοκρατικές αστικές τάξεις της Αγγλίας και της Γαλλίας δεν άνταψύζον απ' τα αντισύζον σχέσεις με το φασίστα φράγκο.

Η ηττα της Ισπανικής εργατικής τάξης έκανε τον Β' παγκόσμιο πόλεμο αναπόφευγο γεγονός. Οι Δημοκρατικές αστικές τάξεις της Αγγλίας και της Γαλλίας δεν άνταψύζον απ' τα αντισύζον σχέσεις με το φασίστα φράγκο.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΗ ΔΡΑΣΗΣ ΤΗΣ Κ.Ε. ΤΟΥ ΑΚΕΛ

Η ΗΓΕΣΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

Κριτική, έλλειψη στελεχων, δημοκρατικός συγκεντρωτισμός κ.α.

Σύντροφοι,

Οι εχθροί του Κόμματος-μας το φθονούν και προσπαθούν με κάθε μέσο να το υπονομεύσουν και να το υποσκάψουν. Το ισχυρότερο όπλο που διαθέτει το ΑΚΕΛ και που τόσο ζηλεύει η αντίδραση, είναι η ενότητα και μονολιθικότητα του Κόμματος και της ηγεσίας-του. Το μυστικό αυτής της ενότητας και μονολιθικότητας είναι η πίστη και προσήλωση στα ιδανικά του Μαρξισμού - Λενινισμού και Προλεταριακού Διεθνισμού καθώς και η αυστηρή τήρηση των αρχών της συλλογικής καθοδήγησης και του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού. Ας διφυλάξουμε αυτή την ενότητα και μονολιθικότητα του Κόμματος και της ηγεσίας-του σαν κόρη οφθαλμού γιατί αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για την επιτυχία όλων των αγώνων του λαού-μας. Εγγύηση γι' αυτό είναι το κόμμα της Εργατικής Τάξης και των Εργαζομένων - Το ΑΚΕΛ.

Θα περίμενε κανείς πως ένα χρόνο μετά την εκλογική ήττα του ΑΚΕΛ, το 16ο Συνέδριο θα έδινε την ευκαιρία για κάποια, ονομαστική έστω, ανανέωση στις γραμμές και τις θέσεις του κόμματος. Η Έκθεση Δράσης της Κ.Ε. του ΑΚΕΛ δεν αφήνει κανένα περιθώριο για τέτοιες ελπίδες. Αντίθετα, αποτελεί μια εκδικητική αντεπίθεση της ηγεσίας ενάντια στη βάση του κόμματος που για εξή υπέρτοχους μήνες κατάφερε ν' αντιστρέψει την κομματική πολιτική της υποταγής στην αστική τάξη και να φέρει τον θρίαμβο των δημοτικών εκλογών.

Η αλήθεια είναι ότι η ηγεσία του ΑΚΕΛ ποτέ δεν υποσχέθηκε στη βάση-της οτιδήποτε συγκεκριμένο. Επέτρεψε όμως τη συζήτηση που έτσι κι αλλιώς δεν μπορούσε ν' αποφύγει, έκαμε μια κάποια αυτοκριτική και υποσχέθηκε πως όλα θα συζητηθούν στο συνέδριο. Όλα αυτά, σπάνια φαινόμενα μέσα στο κόμμα, οδήγησαν τη βάση να ελπίζει πως η κομματική ηγεσία θα έπαιρνε επιτέλους τα μηνύματα των καιρών, πως τουλάχιστον κάποια έστω και μερική αλλαγή προς το καλύτερο ήταν δυνατή.

Αυτή ήταν η περίοδος που η βάση κυβερνούσε το κόμμα. Η μάλλον η περίοδος που η βάση απαιτούσε να κυβερνήσει το κόμμα. Η ηγεσία καθόριζε τη στάση-της σύμφωνα με το τί νόμιζε πως θα ικανοποιούσε τη βάση. Τρομοκρατημένη από τη δύναμη της βάσης προσπαθούσε να επιβιώσει μέχρι να περάσει η μπόρα. Αυτό δεν το συγχώρεσε ποτέ στη βάση. Διάλεξε το 16ο Συνέδριο για να πάρει πίσω με τόκο όσα αναγκάστηκε να δώσει την προηγούμενη περίοδο.

Χαρακτηριστικό της αλλαγής στην ψυχολογία της ΑΚΕΛικής ηγεσίας είναι η παρουσίαση των λόγων της εκλογικής ήττας του ΑΚΕΛ στις βουλευτικές του 85. Η «αυτοκριτική» της Κ.Ε. παρουσιάζεται στην έκθεση δράσης με τρόπο που αφήνεται να νοηθεί ότι είναι αυτούσια η απόφαση του Γενάρη. Όμως δεν είναι: Το Γενάρη, οι θέσεις που εμφανίζονται σήμερα στην έκθεση δράσης θα

ο έλεγχος των Συμπληρωματικών Επιτροπών, των Επιτροπών Πώλησης, των Επαρχιακών Επιτροπών και της Κεντρικής Επιτροπής. Δεν εννοούμε ότι είναι ανυπαρκτή αλλά τόσο χαλαρός, τόσο λειψός που δεν μπορεί να μας φέρει τα επιδιωκόμενα αποτελέσματα. Η μη εφαρμογή αποφάσεων οφείλεται βασικά στην έλλειψη συστηματικού και αδιάκοπου ελέγχου από το Κεντρικό Οργανωτικό Γραφείο μέχρι την κομματική βάση. Οφείλεται στην χαλάρωση της πειθαρχίας μέσα στο Κόμμα.

(Ε.Δ. σελ. 62)

Ακόμα το Γενάρη, τη στιγμή που η βάση του ΑΚΕΛ ήταν ευαίσθητη για την ταξική-της θέση, ήταν αδύνατο να αποδοθεί η ήττα στην «συνέπεια του ψηφοδελτίου».

«Η ολομέλεια της Κ.Ε. διαπιστώνει ότι το ψηφοδέλτιο-μας ήταν στενο. Το ψηφοδέλτιο του Κόμματος-μας πρέπει: Πρώτα να έχει τη φυσιογνωμία του κόμματος και του Λαϊκού Κινήματος. Αυτό εξασφαλίζεται με την συμμετοχή ικανών κομματικών στελεχων και στελεχων του λαϊκού κινήματος.

Δεύτερο να είναι πλατύ και αντιπροσωπευτικό των περιοχων, δηλ. να αποτελείται και να ελκύει όχι μόνο τους κομματικούς ψηφοφόρους αλλά και τους ψηφοφόρους του δημοκρατικού περιγύρου. Αυτό εξασφαλίζεται με τη συμμετοχή πλατειων τύπων ανθρώπων κομματικών ή πιστων φίλων και υποστηρικτων του κόμματος. Τρίτο πρέπει ταυτόχρονα να είναι λειτουργικό. Να περιλαμβάνει ειδικούς να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στους διάφορους τομείς: Οικονομολόγους, Νομικούς, Γιατρούς, Μηχανικούς, Εκπαιδευτικούς και παράγοντες της πολιτιστικής κίνησης. Ιδιαίτερο μειονέκτημα ήταν το ότι στο ψηφοδέλτιο-μας δεν είχαμε γυναίκα σε εκλέξιμη θέση.

Στον καταρτισμό του ψηφοδελτίου μας δώσαμε περισσότερη προσοχή στο πρώτο στοιχείο. Υποτιμήσαμε το δεύτερο και το τρίτο. Το γεγονός ότι δημοσιεύσαμε τους σταυρούς προτίμησής μας έκαμε ζημία.

(Ε.Δ. σελ. 64)

Αυτή είναι ίσως και η πιο περίεργη προσθήκη στην «αυτοκριτική». Είδικα μετα την εμπειρία των Δημοτικών εκλογων που έδειξαν πως τα πιο πάνω δεν έχουν καμμία σχέση με την

πραγματικότητα. Αυτό που συμβαίνει όμως είναι ότι η ηγεσία αρκετά ανέχτηκε τη βάση. Αισθάνεται πως ήλθε η ώρα να επιβάλει ωμα και απόλυτα την ίδια πολιτική του παρελθόντος και να της δώσει και τη νομιμότητα Συνεδριακής Απόφασης.

Δεν είναι τυχαίο ότι το 27ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ περνα σχεδόν απαρατήρητο από την έκθεση δράσης. Στο συνέδριο που σύμφωνα με την έκθεση δράσης «επηρεάζει σε μεγάλο βαθμό τη διεθνή κατάσταση μόλις δυο δόθηκαν τέσσερις σελίδες από τις διακοσιές είκοσι δύο της έκθεσης. Όσο για τις αλλαγές στην ηγεσία του ΚΚΣΕ και της εκκαθαρίσεως της παλιάς φρουρας από τον Κορπατσοβ ούτε λέξη. Ακόμα και η εκκαθάριση των χειρότερων υπερβολων της γραφειοκρατίας στη Σοβιετική Ένωση τρομάζει τους ηγέτες του ΑΚΕΛ: αποτελεί επικίνδυνο παράδειγμα που δεν μπορεί να προβλέψει κανείς που θα σταματήσει.

Φυσικά δεν λείπει η κριτική του κόμματος. Όμως μια κριτική της Κεντρικής Επιτροπής για τη βάση του κόμματος. Την πιο σκληρή επίθεση δέχονται οι Κομματικές Ομάδες που ούτε λίγο ούτε πολύ παρουσιάζονται ότι στην πλειοψηφία της δεν λειτουργούν.

«Το σοβαρότερο πρόβλημα που αντιμετωπίζουν είναι η χαμηλή προσέλευση των μελών στη συνεδρία της κομματικής ομάδας. Αυτό σημαίνει ότι ένας μεγάλος αριθμος κομματικών μελών έχει αδύνατους δεσμούς με το κόμμα δεν ανταποκρίνονται στις βασικές-τους υποχρεώσεις και η συνέχιση της αποκοπής-τους από τη δουλειά της κομματικής ομάδας θα οδηγήσει σταδιακά στην αποχώρηση - τους ή τη διαγραφή-τους από το Κόμμα. Υπο αυτές τις συνθήκες είναι φανερό ότι πολλές κομματικές ομάδες είναι κολοβωμένες και δεν είναι δυνατό να ανταποκριθούν ικανοποιητικά στα καθήκοντα-τους, γεγονός για το οποίο πρέπει να δοθεί ξεχωριστή προσοχή. Πρέπει επίσης να είμαστε περισσότερο απαιτητικοί αναφορικά με την προσφορά των μελών.

(Ε.Δ. σελ. 166).

Αυτή είναι πολύ σκληρή γλώσσα αν συγκριθεί με την «κριτική» που γίνεται στα ανώτερα σώματα.

«Από το περασμένο συνέδριο οι Επαρχιακές Επιτροπές έχουν σημειώσει περαιτέρω βελτίωση της δουλειάς-τους και ανταποκρίνονται καλύτερα στην εκπλήρωση των

σοβαρων και πολύπλευρων καθηκόντων-τους. Έχει βελτιωθεί η σύνδεση των Ε.Ε., αναδείχθηκαν νέα στελέχη, περισσότερα μέλη των Ε.Ε. παίρνουν ενεργά μέρος στη δουλειά. Αδυναμία στην σύνδεση ορισμένων Ε.Ε. παραμένει το γεγονός ότι ο αριθμος μελών-τους από στελέχη που προέρχονται από την ύπαιθρο και από γυναίκα στελέχη είναι μικρή. Αυτό αντανάκλα τις γενικότερες αδυναμίες που παρουσιάζουμε στα θέματα στελεχων».

(Ε.Δ. σελ. 175)

Τα ενδιάμεσα σώματα δέχονται ανάλογη κριτική: όσο πιο ψηλά βρίσκονται στην ιεραρχία τόσο πιο μαλακή είναι και η κριτική. Η Κεντρική Επιτροπή ούτε καν αναφέρεται στον εαυτό-της στο κεφάλαιο για τα οργανωτικά. Και περνα για ψιλά γράμματα, σαν απλή παράλειψη, το ότι δεν ασχολήθηκε με την οικονομία της Κύπρου:

«Ένα κενό που παρατηρήθηκε στη δουλειά του Κόμματος είναι το γεγονός ότι στα τελευταία χρόνια η Κ.Ε. του κόμματος δεν ασχολήθηκε εξειδικευμένα με την κατάσταση και τα προβλήματα της οικονομίας».

(Ε.Δ. σελ. 89-90)

Αυτό για την Κ.Ε. ενός «Μαρξιστικού-Λενινιστικού» κόμματος, που θεωρεί την οικονομία

το υπόβαθρο, στο οποίο κινείται η κοινωνία.

Η φιλοσοφία που προσπαθεί να περάσει η ηγεσία του ΑΚΕΛ είναι φανερή. Λέει στη βάση του κόμματος: ναι, υπάρχουν προβλήματα στο ΑΚΕΛ. Όμως αυτά τα προβλήματα δεν είναι πολιτικά, είναι οργανωτικά. Εμείς σαν ηγεσία καθοδηγούμε σωστά αλλά εσείς δεν εφαρμόζετε την καθοδήγησή-μας. Αρκετή λοιπόν η κριτική, τώρα παίρνονται αποφάσεις και θα μάσ ακούτε καλύτερα από δω και μπρος.

Όμως το πρόβλημα δεν είναι τόσο απλό για την ηγεσία του ΑΚΕΛ. Η σημερινή στάση-της είναι κακα υπολογισμένη. Το ΑΚΕΛ δεν είναι και δεν θα είναι ποτε το ίδιο μετα τις εμπειρίες των βουλευτικών του 85 και των δημοτικών του 86. Φυσικά η γραφειοκρατία θα πετύχει μια πρόσκαιρη νίκη στο συνέδριο του Νιόβρη θα είναι όμως Πύρρεια νίκη. Θα απογοητεύσει για μια μεγάλη περίοδο πολλά ικανα και αγωνιστικά στοιχεία του Κόμματος και θα οδηγηθούν σε νέες ήττες. Όμως ποτε πια δεν θα έχουν την τυφλή εμπιστοσύνη των μελών του κόμματος, γιατί η βάση του κόμματος, σε αντίθεση με την ηγεσία, πιστεύει στην εργατική τάξη, στον Μαρξισμό-Λενινισμό, στην επανάσταση και τον Σοσιαλισμο.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΜΝΗΜΗ Δ. ΛΟ·Ι·ΖΟΥ

Στες 24 περασμένου Αυγούστου έγινε το ετήσιο μνημόσυνο του σ. Δώρου Λοΐζου. Η εφημερίδα μας τίμησε με την παρουσία της τη μνήμη του νεκρού σύντροφου.

Στη φωτογραφία η κατάθεση στεφάνου στην προτομή του ήρωα από σ. της Σοσιαλιστικής Έκφρασης

ΝΟΤΙΑ ΑΦΡΙΚΗ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Στην Ζαπάβα μια απο τις πιο φτωχές συνοικίες του Σοβέτο, το συμβούλιο έκανε έξωση από εφτα σπίτια. Οι κάτοικοι της συνοικίας έστησαν οδοφράγματα τους στενούς δρόμους σε μια προσπάθεια να κρατήσουν έξω την αστυνομία.

Στη διαταγή να παραμεριστούν τα οδοφράγματα το πλήθος απάντησε ρίχνοντας πέτρες. Η αστυνομία άνοιξε πυρ... Στις 4 Σεπτέμβρη στην κηδεία των θυμάτων, υπήρξαν ακόμα περισσότεροι πυροβολισμοί...

Μέσα από τη σκληρή λογοκρισία ήρθαν πληροφορίες για 20 νεκρούς. Κάποιες άλλες πληροφορίες όμως μιλούν για περισσότερα θύματα και για τουλάχιστον 100 τραυματισμένους.

Τα πιο πάνω ήταν η τελευταία γνωστή εξέλιξη της πορείας του μπούκοταρίσματος ενοικίων. Αυτή η μορφή αγώνα που ξεκίνησε τον περασμένο Ιούνιο είχε αρκετή επιτυχία με 2/3 των 75.000 σπιτιών του Σοβέτο να μην πληρώνουν στην τοπική διοίκηση τα ενοίκια για την διαμονή τους. Οι προοπτικές είναι για πιο πλατύ ξάπλωμα του μπούκοταρίσματος με τις τοπικές αρχές να λένε πως «σίγουρα δεν μπορούμε να κάνουμε έξωση σ' ολόκληρο το Σοβέτο».

Αυτή τη στιγμή, η μεγαλύτερη τοπική αρχή της Ν. Αφρικής που στήθηκε πριν περίπου 3 χρόνια στο Σοβέτο, έχει πάψει να λειτουργεί. Οι 28 σύμβουλοι θεωρούνται από τη μάζα των μαύρων, όργανα του

νώσεις των μαύρων είχαν Μπόθα. Μετα που ωρισμένα σπίτια συμβούλων κήκαν αυτοι αναγκάζονται να κοιμούνται στο Τζιοχάνεσπουργκ, σε αντίθεση με το νόμο που το απαγορεύει ή να κοιμούνται στα σπίτια τους με αστυνομική περιφρούρηση.

Πρόσφατα, ο Μπόθα είχε μιλήσει για αυτοδιοίκηση των μαυρικών προαστείων. Το συμβούλιο όμως του Σοβέτο αντιμετώπιζόταν με καχυποψία από τον κόσμο από τότε που ιδρύθηκε τον Δεκέμβρη του 1983.

Στις εκλογές για ανάδειξη δημοτικών συμβούλων οι περισσότερες οργανώσεις για μπούκοταρίσμα τους, λέγοντας ότι το δικαίωμα που τους παρέχεται για τοπική διοίκηση είναι απαράδεκτο υποκατάστατο της συμμετοχής τους στην κεντρική κυβέρνηση. Τελικά, μόνο 10% των μαύρων είχαν ψηφίσει.

Αυτή η μορφή αγώνα,

το μπούκοταρίσμα των ενοικίων, που σήμερα έχει εξαπλωθεί σε 38 προάστεια σ' όλη την Νότια Αφρική, ξεκίνησε το 1984 σε συνοικία του Τζιοχάνεσπουργκ, το Βάαλ. Από τότε πολλοί σύμβουλοι στα προάστεια έχουν παραιτηθεί. Σε πολλές περιπτώσεις μάλιστα τόσοι ώστε η τοπική αρχή να μην μπορεί να λειτουργήσει σαν σώμα. Σ' αυτές τις περιπτώσεις η κεντρική κυβέρνηση «έχριζε» τους απομειναντες συμβούλους σε διοικητές ή διόριζε διοικητή από το κέντρο, συνήθως λευκό.

Αυτο έγινε στην Αλεξάνδρα όπου η λαϊκή οργη έσπρωξε τον δήμαρχο σε παραίτηση.

Στην Τεμπισα, προάστειο που γειτονεί με την Αλεξάνδρα, οι λίγοι εναπομειναντες συμβούλοι, παρόλο ότι ονομάστηκαν διοικητές, δεν τόλμησαν να κάνουν ούτε μια έξωση σ' αυτούς που δεν πληρώνουν.

Η κατάσταση στο Σοβέτο

Το συμβούλιο του Σοβέτο ξοδεύει 9 εκατομμύρια ραντ (\$3.7 εκατ.) τον μήνα και υποτίθεται ότι μπορεί από μόνο του να καλύπτει τα έξοδα του.

Τα ενοίκια που συμπεριλαμβάνουν νερό, ηλεκτρισμό, και μάζεμα σκουπιδιών, φέρνουν στην τοπική διοίκηση ένα εισόδημα γύρω στα 5 εκατομ. ραντ. Με το μπούκοταρίσμα το ποσό έχει πέσει στο 1 εκατομμύριο με προοπτική να ελαττωθεί ακόμα περισσότερο. Στην έκκληση του συμβουλίου για ενίσχυση από το κέντρο η απάντηση ήταν αρνητική.

Το δίλημμα που αντιμετωπίζει η τοπική διοίκηση είναι πράγματι μεγάλο. Ξέρουν πολύ καλά ότι αν τολμήσουν να συνεχίσουν το μέτρο των εξώσεων, το αποτέλεσμα θα είναι πιο πλατύ και αποφασιστικό μπούκοταρίσμα. Από την άλλη, χωρίς τις πληρωμές των ενοικίων το χρέος γίνεται πιο βαθύ και το γόητρο της διοίκησης εξανερμίζεται αφού αυτή παρουσιάζεται ανίκανη να ελέξει την κατάσταση.

Για ακόμα μια φορά όμως το πιο έντονο χαρακτηριστικό των εξελίξεων είναι ότι οι μάζες έχουν ήδη απορρίψει τις «μεταρρυθμίσεις» του καθεστώτος πριν ακόμα αυτές καλά-καλά εξαγγελθούν. Ο Μπόθα όταν έκανε δηλώσεις για παραχώρηση «αυτοδιοίκησης» στις συνοικίες έλπισε σε ένα νέο στρώμα μαύρων ηγετών που θα ήταν διατεθειμένοι να συνεργαστούν μαζί του. Τα αποτελέσματα συνεχίζουν να είναι πολύ απογοητευτικά.

Σωτήρης Βλάχος

Πορεία της οικονομίας Συνθήκες διαβίωσης των μαύρων

Σ' αντίθεση με τις άλλες χώρες της Αφρικανικής ηπείρου η Νότιος Αφρική μεταπολεμικά πήρε το δρόμο της βιομηχανικής ανάπτυξης που την μετέτρεψε, όσον αφορά τεχνολογικά επιτεύγματα, σε μια ανεπτυγμένη καπιταλιστική χώρα. Ο κυριότερος λόγος που επέτρεψε την ανάπτυξη και έκανε ικανή την Ν. Αφρική να συναγωνιστεί στον διεθνή χώρο τις ήδη στημένες καπιταλιστικές βιομηχανίες Ευρώπης, Αμερικής κ.λ.π., ήταν τα εξαιρετικά χαμηλά μεροκάματα. Σήμερα όμως που η εξωτερική αγορά κλείνει, αυτός ο όρος παίζει ακριβώς τον αντίθετο ρόλο. Καθιστά την εσωτερική αγορά παντελώς ανίκανη να ανταποκριθεί στην ανάγκη απορρόφησης της παραγωγής, επιταχύνοντας την οικονομική και κοινωνική αποσύνθεση.

Τα μεροκάματα-πεινάς με ιδεολογικό όπλο τον ρατσισμό, είναι αυτά που επέτρεψαν την εμφάνιση και επιβίωση ενός ανεπτυγμένου καπιταλισμού στο νότιο άκρο της Αφρικής. Αν τα μεροκάματα - πεινάς ήταν αναγκαία προϋπόθεση για το «νοτιοαφρικανικό θαύμα» σε μια περίοδο γοργής ανάπτυξης του καπιταλισμού πάνω σε παγκόσμια κλίμακα, πώς μπορεί τώρα που η παγκόσμια οικονομία κάνει τούμπες να κάνει χωρίς αυτά;

Στο Κέπτι-Τάουν, μια πόλη όπου υπάρχουν επαναστατικές εξελίξεις, η ανεργία είναι γύρω στα 60% και μεταξύ της νεολαίας 80%. Σ' ολόκληρη τη χώρα η ανεργία έχει πάρει άσχη-

μες διαστάσεις με προοπτική μόνο τη χειροτέρευση.

Το 1984, 10 δισεκατομμύρια ραντ (περισσότερα από \$4 δισ.) έφυγαν από την Νότια Αφρική. Αυτοί είναι αριθμοί που αφορούν ξένο κεφάλαιο, την ίδια στιγμή που και νοτιοαφρικανοί μεταφέρουν σοβαρούς αριθμούς λεφτών εκτός της χώρας.

Το 1985 οι εργάτες δεν πήραν αύξηση ενώ ο τιμαριθμικός δείκτης ανέβηκε κατά 20%. Μαζί με την συνεχώς αυξανόμενη ανεργία αυτο σημαίνει ότι συνεχώς πιο μικροί μισθοί έχουν να ταϊσουν περισσότερα στόματα.

Ενώ η ανεργία την δεκαετία του 50 ήταν γύρω

στο ένα εκατομμύριο, σήμερα έχει φτάσει τα 4 εκατομ.

Ενδιαφέρον επίσης παρουσιάζει η εικόνα της πορείας της ανάπτυξης του εθνικού εισοδήματος. Από το 1946 μέχρι το 1974 αναπτυσσόταν κατά μέσον όρο γύρω στα 7%. Αυτοί οι ρυθμοί όμως πέσαν γύρω στο 2% την περίοδο 1974-85. Πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι την περίοδο 81-84 είχαμε αρνητικό ρυθμό ανάπτυξης κάθε χρόνο, γύρω στο 1% και το 85 γύρω στο 3%.

Στο Σοβέτο, μια πόλη δεκαεπτασάρων εκατομμυρίων, οι μαύροι ζουν 12 μέχρι 18 σε κάθε δωμάτιο και ξοδεύουν απίστευτα χαμηλά ποσά για διατροφή. Έχει υπολογιστεί ότι οι μαύροι που αποτελούν τα 4/5 του πληθυσμού ξοδεύουν λιγότερα για τροφή από ότι ξοδεύουν οι λευκοί που αποτελούν μόνο το 1/5 του πληθυσμού.

Μια μεγάλη μάζα του πληθυσμού σπατάλα καθημερινά 8 ώρες για να μετακινηθεί από το σπίτι στο χώρο εργασίας και αντίστροφα. Με άλλα λόγια μένουν στα σπίτια τους από τις 8 μμ μέχρι τις 2 πμ.

Μαυρική μεσαία τάξη, σε υλικούς όρους, είναι ανύπαρκτη. Σίγουρα αν δεν μπόρεσε αυτή να υπάρξει σε περιόδους άνθισης, είναι αδύνατον να δημιουργηθεί σε περιόδους χρεοκοπίας του συστήματος.

Η οικονομική και κοινωνική θέση των μαύρων στο ρατσιστικό καθεστώς είναι ένδειξη ότι αυτο μπόρεσε να αναπτυχθεί και να συναγωνιστεί με αξιώσεις τον παγκόσμιο καπιταλισμό μόνο στη βάση των πιο απάνθρωπων και καταπιεστικών όρων. Διόρθωμα του καπιταλισμού εκεί δεν χωράει. Αυτο το αντιλαμβάνονται και οι πιο φιλελεύθεροι αστοί που ενώ αντιπολιτεύονται τον Μπόθα και τον καλούν για δήθεν μεταρρυθμίσεις, δεν τολμούν να διανοηθούν το ένας άνθρωπος - ένας ψήφος.

Γι' αυτο και μερδεύονται σε μεταρρυθμίσεις και αντιμεταρρυθμίσεις που απο τη μια δείχνουν και απο την άλλη επιταχύνουν την αποσύνθεση της κοινωνίας.

Σωτήρης Βλάχος

ΜΕΓΑΛΕΣ ΕΙΣΦΟΡΕΣ ΣΤΗ ΣΟΣ. ΕΚΦΡΑΣΗ

«Η εισφορά μου αυτή στη Αριστερή Πτέρυγα είναι μια μικρή συνεισφορά στο μεγάλο σκοπο που έχετε βάλει να καθοδηγήσετε σωστα την εργατική τάξη για την Παγκόσμια Σοσιαλιστική επανάσταση. Παρόλο που δεν συμμετέχω ενεργά στην οργάνωση στα παρακολουθω με συμπάθεια τις εκδηλώσεις και την εφημερίδα και η εισφορά μου αυτή είναι το ελάχιστο δυνατό — έστω οικονομικά — που μπορω σήμερα να προσφέρω για ενίσχυση της σημαντικής δουλειάς που γίνεται εκεί. Εύχομαι το παράδειγμα μου ν' ακολουθήσουν κι άλλοι».

Αυτα τα λόγια συνοδεύουν μια πολύ σημαντική για μας εισφορά £200 (σε δυο δόσεις) που έγινε το καλοκαίρι, απο υποστηρίχτρια της Α.Π. που επιθυμεί να παραμείνει ανώνυμη.

Δυο εξ ίσου μεγάλες εισφορές — 100 και 300 δολαρίων απο υποστηρίχτες μας που εργάζονται στη Αμερική ήρθαν να δώσουν οικονομική ανάσα τους νεκρούς — για το εργατικό κίνημα — καλοκαιρινούς μήνες.

Αυτές οι συγκινητικές εισφορές όπως και οι εκατοντάδες μικρές εισφορές της μιας λίρας και των 80 και 30 σέντ που παίρνουμε κάθε μήνα σαν ρέστα απο την πούληση της Έκφρασης αποτελούν την καλύτερη ένδειξη πως οι Μαρξιστικές ιδέες έχουν τη δύναμη και την προοπτική να γίνουν οι ιδέες του μαζικού εργατικού κινήματος για να οδηγήσουν στη δική μας γενια στη νέα παγκόσμια Σοσιαλιστική Κοινωνία.

ΧΟΡΟΣ ΔΑΛΙΟΥ

Το Σάββατο 20 Σεπτέμβρη γίνεται ο τοπικός χρονιάτικος Χορός της Σοσ. Έκφρασης στο Δάλι. ΧΟΡΟΣ: ΚΕΝΤΡΟ «ΤΡΟΧΟΣ» (κύριος δρόμος Νήσου-Δάλι)
ΕΙΣΟΔΟΣ: £3.50 Φαγητο-Ορχήστρα-γλέντι
Ο Στόχος των £500 καλύφθηκε ήδη και μπήκε νέος στόχος για £750.

Αν και τοπικός, ο χορός του Δαλιου αναμένεται να προσελκύσει και κόσμο απο τη γύρω περιοχή κι απο τη Λευκωσία.

ΧΟΡΟΣ ΛΑΡΝΑΚΑΣ

Μεγάλη επιτυχία αναμένεται να έχει ο χρονιάτικος χορός της Λάρνακας που θα γίνει το Σάββατο 27 του Σεπτέμβρη στο Κέντρο «Ανεμώνων».

Ο οικονομικός στόχος των £1500 έχει ήδη καλυφτεί και μπήκε νέος στόχος για £2000. Η επιτυχία του νέου στόχου θα βασιστεί σ' ένα μεγάλο μέρος στην ικανοποιητική προσέλευση στο χορο. Γι' αυτο καλούνται οι υποστηρικτές της Σοσ. Έκφρασης να καταβάλουν κάθε προσπάθεια για να πετύχει κι' αυτος ο στόχος πράγμα που θα δώσει μεγάλη ώθηση στην ανάπτυξη της δουλειάς μας στην επαρχία και Παγκύπρια.

ΕΙΣΟΔΟΣ: £ 3.50 με φαγητο και μουσική με ορχήστρα.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ

Πέφτει η «φιλελεύθερη» μάσκα του καθεστώτος

Στις 13 Αυγούστου τέλειωσε η πολιτική ημερία και στο Πακισταν. Η αντίστροφη μέτρηση για το δικτατορικό καθεστώς άρχισε και όλα δείχνουν πως το «σενάριο Μάρκος» αργά ή γρήγορα θα επαναληφθεί για δεύτερη φορά.

Η διαδικασία για την κατάρρευση της δικτατορίας άρχισε βασικά από τον περασμένο Απρίλη όταν το κίνημα κινήθηκε μαζικά (2 εκατ. Πακιστανίτες ξεχύθηκαν στους δρόμους) μ' έναν επαναστατικό τρόπο υπονομεύοντας τις βάσεις του δικτατορικού καθεστώτος. Αφορμή σ' αυτό το ξεσπάσμα ήταν η επάνοδος της Μπενάζιρ Μπούτο (κόρη του πρώην πρωθυπουργού της χώρας Ζουλφικάρ Αλη Μπούτο τον οποίο ανέτρεψε το 1977 και αργότερα έστειλε στην αγχώνη ο σημερινός δικτάτορας Ζία Ουλ-Χακ) στη χώρα, μετά την άρση του στρατιωτικού νόμου το Δεκέμβρη του '85.

Η δυναμικότητα του κινήματος ήταν τόσο έντονη που οι αντιπρόσωποι της Μπούτο αναγκάστηκαν να δηλώσουν ότι αν ήθελαν μπορούσαν να πάρουν και την εξουσία.

Η προσωρινή ημερία που ακολούθησε μέχρι τον Αύγουστο δεν ήταν γιατί το κίνημα έχασε την επαναστατικότητα του, αλλά γιατί από τη μια μεριά υπήρξαν καλές σοδιές κι έτσι οι κεφαλαιοκράτες μπόρεσαν να κάνουν παραχωρήσεις προς το κίνημα από την άλλη, ο Αμερικάνικος Ιμπεριαλισμός, που έχει στενές σχέσεις με το καθεστώς, έσπευσε να βοηθήσει τον Ζία στέλλοντας του 3 δισ. δολάρια.

Οι πρόσφατες ταραχές του Αυγούστου ξεπασσαν μετά που ο πρωθυπουργός

Μοχάμετ Χαΐν Τζουνέζο απαγόρευσε τις πολιτικές συγκεντρώσεις για τη 39η επέτειο της Ανεξαρτησίας του Πακισταν. Η αντιπολίτευση αρνήθηκε να υπακούσει και δήλωσε ανεπιφύλακτα ότι ήταν αποφασισμένη να προχωρήσει στη διοργάνωση των εκδηλώσεων που προαναγγείλει. Η κύρια εκδήλωση του Πακιστανικού κινήματος γι' αποκατάσταση της Δημοκρατίας (MRD), στο οποίο συμμετέχουν 10 κόμματα, θα ήταν μια πορεία 80 μιλίων με κύριο σύνθημα τη διεξαγωγή εκλογών. (Η αντιπολίτευση έθετε σαν στόχο της, να εξαναγκάσει τον Ζία να εξαγγείλει μέχρι τις 20 Σεπτέμβρη τη διεξαγωγή νέων, ελεύθερων εκλογών).

Μετά την άρνηση της αντιπολίτευσης να συμμορφωθεί στο απαγορευτικό διάταγμα, ο Τζουνέζο θεώρησε σκόπιμο να διατάξει τη σύλληψη εκατοντάδων στελεχών της αντιπολίτευσης μεταξύ των οποίων και η Μπενάζιρ Μπούτο.

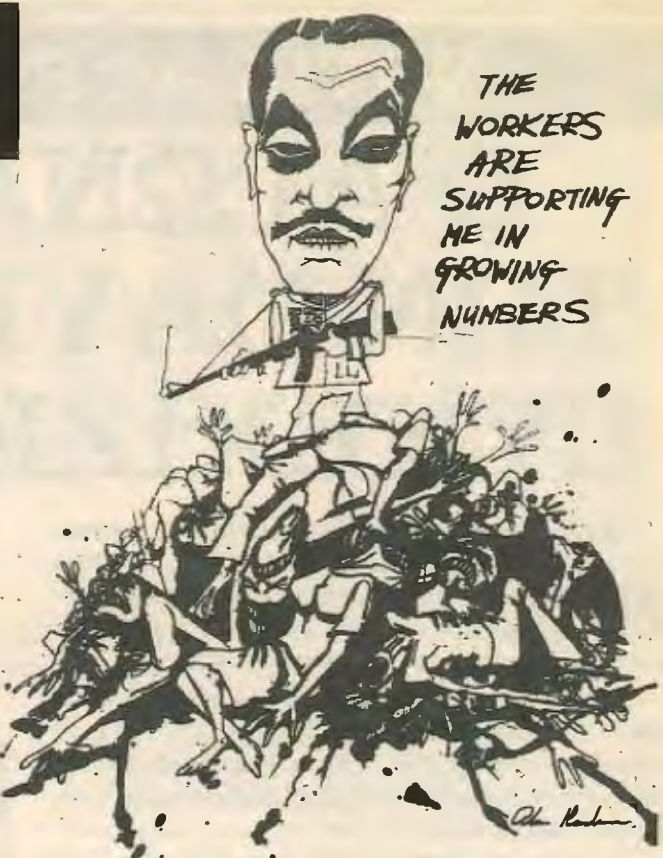
Οι διαδηλώσεις που έγιναν, παρατηρήσαμε, δεν ήταν σε έκταση επικίνδυνες για το καθεστώς. Η δικτατορική κυβέρνηση όμως βλέποντας το τι γίνεται σ' άλλες χώρες του Τρίτου Κόσμου με δικτατορικά καθεστώτα, προτίμησε να κάμει επίδειξη δύναμης για να προλάβει μελλοντικές εξεγέρσεις εκφοβίζοντας έτσι τις λαϊκές μάζες. Η αστυνομία κα-

τέφυγε στην κτηνώδη βία και χρησιμοποίησε δακρυγόνα και σφαίρες για να διалύσει τους διαδηλωτές. Στη πόλη Τάντου Άνταμ, εκατο περίπου μπράβοι του Πακιστανού δικτάτορα επεδράμαν και κατέστρεψαν καταστήματα και σπίτια που ανήκαν σε οπαδούς της αντιπολίτευσης, ενώ η αστυνομία έφθασε στη σκηνή όταν αυτοί είχαν ολοκληρώσει το καταστροφικό τους όργιο.

Παρ' όλη τη δύναμη του στρατιωτικού καθεστώτος, οι μάζες εσωκλείουν τεράστια μαχητικότητα. Μέσα από την 9χρονη στρατιωτική δικτατορία ξεπήδησε μια νέα γενιά εργα-

μια ακόμα φορά τον Απρίλη όπου οι οι μάζες ενώ ήταν έτοιμες και μπορούσαν να πάρουν την εξουσία, οι ηγέτες αυτοί σταμάτησαν το κίνημα με τη δικαιολογία ότι προηγείται η ειρηνική αποκατάσταση της Δημοκρατίας πρώτα και μετά η κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη.

Ενώ η αστική τάξη υποστηρίζει τον Ζία γιατί φοβάται τη ριζοσπαστικοποίηση της βάσης του κόμματος της Μπούτο (και όχι την ίδια την Μπούτο) οι αριστεροί ηγέτες βρίσκονται σε δίλημμα. Από τη μια μεριά φοβούνται το κίνημα γιατί αν το αφήσουν να κινηθεί ελεύθερα θα χάσουν τον έλεγχο του και από την

Ζία: οι εργάτες με υποστηρίζουν ολοένα με αυξανόμενους αριθμούς

και αιματοφυλακίζοντας τον Πακιστανικό λαό.

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Το Πακισταν θεωρείται από τις ΗΠΑ σαν ισχυροπροπύργιο κατά των «επекτατικών σχεδίων» της Μόσχας στην Κεντρική Ασία, ιδιαίτερα μετά την εισβολή στο Αφγανισταν. Το πόσο σημαντικό είναι το Πακισταν για τις ΗΠΑ φαίνεται και από το γεγονός ότι έρχεται τρίτο στη σειρά (μετά το Ισραήλ και την Αίγυπτο) όσον αφορά τη στρατοοικονομική βοήθεια που παρέχουν οι ΗΠΑ σε ξένες χώρες.

Λόγω της σημασίας που έχει το Πακισταν για τις ΗΠΑ, το Λαϊκό Κόμμα του Πακισταν που ηγείται η Μπούτο, διάλεξε το δρόμο της υποστήριξης των Αμερικάνων, με την ελπίδα ότι θα την βοηθήσουν να απαλλαγεί από τον Ζία όπως έγινε με τον Μάρκος στις Φιλιππίνες. Γι' αυτό το λόγο, η Μπούτο, προσπαθεί με κάθε τρόπο να μειώσει τα αντιαμερικάνικα αισθήματα μέσα στο κόμμα της στρώνοντας ταυτόχρονα τις ΗΠΑ ότι δεν κινδυνεύουν τα συμφέροντά τους, (απα-

γόρευσε μάλιστα να κайγονται Αμερικάνικες σημαίες στις συγκεντρώσεις της). Οι δρόμος όμως που διάλεξε η Μπούτο είναι πολύ δύσκολος μια και οι Αμερικάνοι είναι απόλυτα σίγουροι για τα συμφέροντά τους στην περιοχή ενόσω παραμένει ο Ζία στην εξουσία. Η μόνη περίπτωση στην οποία θα ευνοούσαν οι Αμερικάνοι την αντικατάσταση του Ζία είναι να επαναστατικοποιηθούν σε τόσο μεγάλο βαθμό η εργατική τάξη και η νεολαία μέσα από τον αντιδικτατορικό αγώνα ώστε διεξάγουν που να υπάρχει πραγματικός κίνδυνος κομμουνιστικοποίησης του Πακισταν. Σ' αυτή την περίπτωση, για να καταπραυνούν τα πνεύματα και να ανακόψουν την επαναστατική πορεία του κινήματος θα αποσύρουν κάθε υποστήριξη προς τον Ζία και θα προχωρήσουν στην αντικατάστασή του.

Το σίγουρο είναι ότι οι επόμενοι μήνες θα είναι πολύ δύσκολοι για το Ζία και το καθεστώς του. Από τη στιγμή που το κίνημα κινήθηκε για την ανατροπή του, αργά ή γρήγορα, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο θα τα καταφέρει.

Με την κατάρρευση της δικτατορίας θα βγουν στην επιφάνεια πιο έντονα τα κοινωνικο-οικονομικά προβλήματα που σήμερα προσπαθεί να καλύψει εθνική ενότητα που επικρατεί για χάρη του αντιδικτατορικού αγώνα.

Καμία διέξοδος δεν υπάρχει για το Πακισταν μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού, παρα μόνο, εμφύλιος πόλεμος ανάμεσα στις δυο μεγάλες κοινότητες της χώρας, μαζική ανεργία και φτώχεια.

Η λαϊκή εξέγερση που ξεκίνησε, μπορεί εύκολα να μετατραπεί σε λαϊκή επανάσταση. Ο χαρακτήρας αυτής της επανάστασης πρέπει να είναι ΔΙΑΡΚΗΣ και σαν τέτοιος στην προοπτική του, πρέπει να είναι σοσιαλιστικός. Η νίκη της σοσιαλιστικής επανάστασης θα εξαρτηθεί από την ικανότητα των Μαρξιστών και της εργατικής τάξης να χτίσουν ένα επαναστατικό κόμμα με καλά εκπαιδευμένα στελέχη που θα αποτελέσουν την εναλλακτική λύση στις μάζες.

M.B.

των και νεολαίας γεμάτη διάθεση για αγώνα. Όλη αυτή η διάθεση όμως πάει χαμένη αφού οι Σταλινικοί ηγέτες χαλιναγωγούν το κίνημα προβάλλοντας τη θεωρία των σταδίων και εφαρμόζοντας την πολιτική της ειρηνικής συνύπαρξης. Η ηλιθιότητα αυτής της θεωρίας επιβεβαιώθηκε για

άλλη αν το χαλιναγωγούν για μεγάλο περίοδο θα ρθει η στιγμή που θα απαγορευτεί και καταλαβαίνουν πολύ καλά ότι έτσι θα αποδυναμώσουν τα Συνδικάτα. Θα ενισχυθεί έτσι η δικτατορία με αποτέλεσμα να αποθρασυνθεί και πιθανά να εκδικηθεί εχτελώντας τους ηγέτες του κινήματος

T/K εργαζόμενοι ενάντια στον καπιταλισμό

συνέχεια από τη σελ. 1
πειθαρχικό συμβούλιο.

Ο μοναδικός παράγοντας που οδήγησε στην διάλυση της συμμαχίας Κ.Κ.Α. — Κ.Ε.Ε. ήταν η δύναμη της Τ/Κυπριακής εργατικής τάξης. Το βάθμα της οικονομικής κρίσης συσπείρωσε τους εργάτες γύρω από τα κόμματα τους και ανάγκασε — έστω και μεσοπρόθεσμα — την ηγεσία να τους ακολουθήσει.

Η νέα κυβέρνηση

Μπροστά στο πολιτικό αδιέξοδο που δημιουργήθηκε, ο Ντενκτάς έδωσε στον Έρογλου την εντολή σχηματισμού νέας κυβέρνησης. Το Δημοκρατικό Τουρκικό Κόμμα ζήτησε πρόωρες εκλογές αλλά η «Βουλή», παρέπεμψε το θέμα σε επιτροπή που θα συζητήσει τον Οκτώβρη.

Το Κ.Ε.Ε. διαθέτοντας 24 από τις 50 έδρες της

«Βουλής» προσπάθησε με τη μέθοδο της αποστασίας να σχηματίσει αυτοδύναμη κυβέρνηση, χωρίς όμως επιτυχία — τελικά αύξησε τις έδρες του σε 25 μετά την προσχώρηση βουλευτή που αποχώρησε από το Κ.Κ.Α.

Έτσι το κόμμα της «Αναγέννησης» των εποίκων αρπάζοντας την ευκαιρία, με τις ευλογίες της Αγκυρας και του Ντενκτάς, αποτέλεσε το δεύτερο κυβερνητικό κόμμα. Σαν αντάλλαγμα πήρε το πολύ σημαντικό για την οικονομία του Βορρα υπουργείο Γεωργίας (το μερίδιο της Γεωργίας στο ΑΕΠ, ανέρχεται στο 26% ενώ τα προϊόντα της αποτελούν το 85% των συνολικών εξαγωγών).

Η ηγεσία του κόμματος των εποίκων δεν έπαιξε κανένα άλλο ρόλο απ' αυτόν που προοριζόταν για να παίζει: να δώσει μια φιλαρτική πλειοψηφία στον Ντενκτάς βοηθώντας έτσι προσωρινά

την Τ/Κυπριακή αστική τάξη να διατηρήσει την πολιτική εξουσία.

Η συμμετοχή του κόμματος της «Αναγέννησης» στην κυβέρνηση φυσιολογικά δυνάμωσε τις αντιδράσεις των Τ/Κ, αλλά και των Ε/Κ, ενάντια στην παρουσία των εποίκων. Οι Τ/Κ εργαζόμενοι κτυπημένοι από την ανεργία και την εξαθλίωση βλέπουν τους εποίκους σαν συνδικαλιστές του χαμένου «παράδεισου» που τους έταξαν. Για την Ε/Κ πολιτική ηγεσία, συμπεριλαμβανομένης και της ηγεσίας των αριστερών κομμάτων η παρουσία των εποίκων είναι ένα εμπόδιο στην προσπάθεια επίλυσης του εθνικού ζητήματος.

Προοπτικές

Η προοπτική της οικονομικής ενοποίησης Βορρα — Νότου προκαλεί το φόβο

της Τ/Κυπριακής αστικής τάξης αφού είναι πιο αδύνατη οικονομικά απέναντι στην Ε/Κυπριακή αστική τάξη. Η νέα κυβέρνηση στα κατεχόμενα υποσχέθηκε πως θα εφαρμόσει τα μέτρα Οζάλ που προνοούν κατάργηση της Α.Τ.Α., κατάργηση του Ταμείου Προνοίας, επιβολή νέων φορολογιών, μετατροπή της Βόρειας Κύπρου σε ζώνη «ελεύθερου» εμπορίου και οικονομική ενοποίηση με την Τουρκία.

Τα αποτελέσματα από την εφαρμογή τέτοιων μέτρων θάνατι ακόμα πιο καταστροφικά για την Τ/Κ οικονομία. Η οικονομική κρίση στην Τουρκία και η ανυπαρξία σοβαρής βιομηχανικής υποδομής στο Βορρα θάχει σαν αποτέλεσμα την απορρόφηση της Τ/Κ οικονομίας από την Τουρκική. Ο πλούτος θα συγκεντρώνεται όλο και σε

πο λίγα χέρια ενώ παράλληλα το εισόδημα των Τ/Κ εργαζομένων θα μειώνεται.

Το καθεστώς Ντενκτάς θα μετατραπεί σε καθεστώς θανάσιμης κρίσης. Ο νέος κυβερνητικός συνασπισμός θάχει την τύχη του προηγούμενου. Η ταξική πώλωση θα ενταθεί στρώνοντας τις μάζες των εποίκων με το μέρος των Τ/Κ εργαζομένων — κι αυτό θα το πετύχει μια πολιτική ενότητας από τα αριστερα κόμματα προς τις μάζες των εποίκων, στη βάση των κοινών συμφερόντων. Προϋπόθεση όμως η υιοθέτηση μιας ταξικής σοσιαλιστικής πολιτικής, το ενιαίο μέτωπο της αριστερας,

Γιώργος Καψής

ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Αυτες τις μέρες, χιλιάδες νέοι και νέες, θα κάτσουν ξανα στα μαθητικά θρανία. Μετα τις θερινες διακοπες - όσοι έκαναν βέβαια - ήρθε πάλι ο μπλεσος του Σεπτεμβρη. Καινούργιοι κόποι, φασαρίες, προβληματισμοι, άγχος, ψυχικά τραύματα, απογοητεύσεις. «Και όλα αυτα, γιατί;» θα διερωτούνται οι μαθητες. Και η απάντηση είναι απλη: «Πρέπει να τα υπομείνετε όλα αυτα, για να βγειτε αύριο στην κοινωνία, καλοι και μορφωμένοι πολίτες.»

Αυτα τους είπαν, αυτα τους διατυμπανίζουν τόσα χρόνια, στο ράδιο και στην τηλεόραση, έτσι λέει ο πατέρας, τα είπε ακόμα και ο παπας της ενορίας. Μ' αυτη την κατάσταση οι νέοι, όπως είναι φυσικο βλέπουντο σχολείο, σαν κάτι το ιδανικό που πρέπει εκεί μέσα να υπομείνετε πολλά για χάρη του.

Και αλήθεια, ποιός ο ρόλος του σχολείου; Το σχολείο σε μια ασπικαποταλιστική κοινωνία, είναι ένας μηχανισμος, που προορίζεται να χωρίσει ακριβως τη μάζα των μαθητων σε κοινωνικες τάξεις, σε αστους και προλετάριους, σε καταπιεστες και καταπιεσμένους, να παράγει με πολυ πλάγιο τρόπο τις ταξικες διαφορές. Αν αρνηθεις το σύστημα, αν παραβιάσεις τους κανόνες του, τότε αποβάλλεσαι ή απολύεσαι καλύτερα. Αντιπρόσωποι του ασπικου κράτους η ιεραρχία: Υπουργος, επιθεωρητης, γυμνασιάρχης, καθηγητης. Και τα όλα τους: βαθμοι, ποινολόγιο, απουσιολόγιο, γραπτα, βρυσίδι, αποβολη μικρης διαρκείας ή «δια παντος.» Απο την μια οι μαθητες, οι αποκάτω, και απο την άλλη η διεύθυνση και οι καθηγητες, οι αποπάνω.

Το σχολείο παραμένει ασπικο, αντιδραστικο και όπως εξηγήσαμε και πιο πάνω, ταξικο. Η διδασκαλική ιεραρχία τα διεύθυνη όλα. Οι σάπιες δομες του παιδαγωγικου συστήματος σκληραίνουν. Τα απαρχαιωμένα προγράμματα απο τα πάνω, συνεχίζουν ανελέητα το έργο τους, πιο βελτιωμένα κάθε φορα. Τα ελληνοχριστιανικα ιδεώδη

και η «καλη» πατριδα μένουν στην ημερήσια διάταξη. Τα σωβινιστικα εθνικιστικα αντικομμουνιστικα συνθήματα, πλάσονται καθημερινα, με πολυ έξυπνο τρόπο, τόσο απο τους καθηγητες στην τάξη, όσο και απο τον Γυμνασιάρχη σε καμια γιορτη ή σε καμια πρώην προσευχη. Έχουν βλέπετε τον τρόπο, αφού τους το επιβάλλουν οι αποπάνω βέβαια, να περνουν αυτα που θέλουν και αυτα που «πρέπει», στα «ανώριμα» μυαλα των μαθητων, μπας και τους «συνετήσουν», μπας και κόψουν λίγο την αυθόρμητη επαναστατικότητα τους.

Έτσι απλως για να τους έχουν σε ελεγχόμενα, ασπικα, συντηρικα, κανάλια. Προσβλέπουν πάλι πολυ έξυπνα και οργανωμένα στην απομάκρυνση μαθητη - καθηγητη και όσο πιο πολυ γίνεται στην ψυχρότητα μεταξύ τους. Έχουμε έτσι στην τάξη, δυο υπαρκτες καταστάσεις. Ο καθηγητης αφέντης απο τη μια, άνετος, απαθης, άφουγα ντυμένος, καθισμένος στην έδρα με τα πόδια στο θρανίο, να καπνίζει, και απο την άλλη, οι μαθητες - οι δούλοι, τα πόνια, οι νεοσύλληκτοι στην γραμμη, όπως τους θέλουν - αγχώδεις και νευρωτικοι, σκεφτικοι και θορυβώδεις, γεμάτοι αυθόρμητη επαναστατικότητα.

Παραδίδει το μάθημα ο καθηγητης, όπως λέει το πρόγραμμα φυσικα, και απαιτείται απόλυτη ησυχία στην τάξη. Μετα έρχεται το δεύτερο μέρος, η ανάκριση. Πολλες οι ερωτήσεις, λιγες οι απαντήσεις, γεμίζει το ποινολόγιο. Ακολουθει το βρυσίδι, το ξύλο μερικες φορες και φυσικα, όποιος «ενοχλει», πάει κατευθείαν στον Γυμνασιάρχη, για τα περαιτέρω.

Αυτη είναι μια εικόνα της σύγχρονης τάξης - σχολείου στην Κύπρο. Ένα αξιοπρόσεκτο γεγονός, είναι ότι, υπάρχουν συμβούλια σε κάθε τμήμα, συμβούλια που βγαίνουν καθαρα από εκλογες των μαθητων. Αλλα το θέμα μένει ως εκεί, είναι απλως τυπικα αυτα τα συμβούλια, χωρις να έχουν το δικαίωμα για τίποτε!

Όλα αποφασίζονται στην αίθουσα των καθηγητων, την ώρα του διαλείμματος!

Μα εκείνο που παρατηρείται εδώ και έχει πολλη σημασία, είναι ότι υπάρχουν συμβούλια, έστω χωρις δικαιοδοσίες. Δείχνει ακριβως, την πίεση που εξασκήθηκε στους καθηγητικους κύκλους απο μαθητες, μόνους, ανοργάνωτους και χωρις βοήθεια.

Οι καθηγητες κάτω απ' αυτη την αδύνατη πίεση άφησαν τους μαθητες να δημιουργήσουν αυτα τα συμβούλια που έχουν σήμερα.

Η ουσία όμως, είναι ότι οι χιλιάδες μαθητες και μαθητρίες, παραμένουν ακόμα ανοργάνωτοι, και έρμαιο στα στενα πλοκάμια του κρατικου συντηρισμου, με αμφίβολο μέλλον και προοπτικες.

Τα αριστερα κόμματα και οργανώσεις - στην αριστερα στηρίζεται ο σωστος ο συνδικαλισμος στα σχολεία, η δεξια είναι ταξικα αντίθετη - παίρνουν μια πολυ αόριστη και σεκταριστική θέση. Τόσο το ΑΚΕΛ, όσο και η ΕΔΕΚ, χρησιμοποιουν τη λέξη συνδικαλισμος, μόνο στα προεκλογικα τους προγράμματα ή στα διάφορα φεστιβαλ και γιορτες τους. Ποτε τους δεν πήραν σοβαρα τα μαθητικα προβλήματα. Μονάχα στις απεργίες των καθηγητων πήραν θέση και πάλεψαν μαζί τους. Αυτο δείχνει την τεράστια αστόθεια και την λουθασμένη πίστεια, σε πολλα ζητήματα, των αριστερων κομμάτων.

Όλη η παραπάνω πολιτική της αριστερας στο θέμα σχολείο, αφήνει χωρις καθοδήγηση τους χιλιάδες μαθητες που δικαία ανησυχουν και προβλέπουν οξυνση των προβλημάτων τους.

Εκείνο τώρα, που επείγει να γίνει, είναι, η αριστερα να μπει στα σχολεία, να παλέψει για συνδικαλισμο. Να κατεβάσει κάτω κοινο πρόγραμμα, για λύση των μαθητικων προβλημάτων και τη δημιουργία συμβουλίων, που να ελεγχονται απο τους ίδιους τους μαθητες. Έτσι, εκτος το ότι οι μαθητες, θα πολιτικοποι-

ούνται, θα είναι και μια μεγάλη νίκη - κατάκτηση, της αριστερας, αφού το θέμα συνδικαλισμος, έχει κοινωνικες προεκτάσεις και συνέπειες και προπαντος ταξικο χαρακτήρα. Οι μαθητες, έτσι μ' αυτα τα προγράμματα οπλισμένοι θα παλεύουν κόντρα στην δυναστεία των καθηγητικων κύκλων, κόντρα στην ασπικη - κρατική εκμετάλλευση, κόντρα στην υποταγη.

Συνδικαλισμος στα σχολεία, σημαίνει, τη δημιουργία απο μέρους των μαθητων με ελευθερες εκλογες, μαθητικων συμβουλίων σε κάθε τάξη, σημαίνει οργάνωση των μαθητων γύρω απ' αυτα τα συμβούλια, έλεγχος απο τα κάτω προς τα πάνω, προς τα καθηγητικα συμβούλια δηλαδή, ελευθερές πολιτικου, κοινωνικου περιεχομένου εκδηλώσεις, δικαίωμα για στάση, για απεργία, για διαμαρτυρία. Έλεγχος της σχολικης ύλης και προγράμματος. Αυτο δεν το καθορίζει η διεύθυνση κάθε σχολείου αλλα το Υπουργείο και η κυβερνηση και εκεί πρέπει να παρέμβουν απευθείας τα κόμματα, μέσω της βουλης. Αυτος είναι ο συνδικαλισμος και όχι τα παχεια, κούφια λόγια που μας σερβίρουν συχνα.

Με την δημιουργία συμβουλίων - επιτροπων, με εκλογες κατά τμήμα, οι μαθητες ελευθερα, θα έχουν το δικαίωμα να ψηφίσουν την επιτροπη που θέλουν και θα εκπροσωπούνται

απ' αυτην στη γενική συντονιστική επιτροπη του σχολείου. Βάση του καταστατικου και των αποφάσεων των επιτροπων, τόσο οι τμηματικες όσο και όλου του σχολείου, θα καθορίζονται δικαίωμα νόμιμα βέβαια, των μαθητων, όπου θα μπορούν να ελεγχουν τις αποφάσεις της διοίκησης, τις ενέργειες των καθηγητων, να μπορούν να καταγγέλλουν καθηγητες, να λύνουν όπου μπορούν δικα τους προβλήματα, να κάνουν ελευθερα πολιτικες εκδηλώσεις, να αναρτίζουν πανω, ανακοινώσεις. Να μπορούν να επικοινωνουν με τα κόμματα τους έξω, να έρχονται ομάδες κομμάτων και οργανώσεων μέσα στα σχολεία, να συζητουν μαζί τους και να τους βοηθουν. Παράλληλα, με δικες τους αποφάσεις πάντα, θα εξαλείψουν ορισμένους απαρχαιωμένους κανονισμους, όπως κατάργηση της στολης, κατάργηση της πρώτης προσευχης, των αποβολων, δικαίωμα για κάπνισμα την ώρα του διαλείμματος, να γίνουν προαιρετικα ορισμένα μαθήματα, όπως θρησκευτικα, Αγωγή του πολίτη κ.α. Επίσης να απαιτήσουν οι μαθητες πλήρως δωρεαν παιδεία, δωρεαν φαγητο και διακίνηση.

Αυτα τα μέτρα πιστεύουμε, αν εφαρμοστούν, είναι ικανα να ανατρέψουν κατα ένα βαθμο τις απαρχαιωμένες, μονολιθικες βάσεις του ασπικου σχολείου

και να αντισταθίσουν την σχέση καθηγητων - μαθητων. Θα φέρουν όσο το δυνατό γίνεται τους μαθητες, πιο ψηλα, θα τους οργανώσει, θα τους ατσάλώσει, θα τους κανουν να επιζητουν το δικιο τους, παρα τα όλο ψευτια λόγια των εθνοπατέρων, κόντρα σ' αυτους και στους άλλους αστους ψευτοδιανοούμενους.

Με λίγα λόγια, αυτα τα προγραμματικα μέτρα, εκτος του ότι θα λύσουν πολλα μαθητικα προβλήματα, θα ανεβάσουν το κύρος και την αυτοπεποίθηση των μαθητων, θα τους φέρουν πιο κοντα στην πολιτική, θα τους κάνουν φρουρους των δικαιωμάτων τους.

Σίγουρα ο συνδικαλισμος δενθα εξαλείψει τα μαθητικα προβλήματα. Είναι όμως ένα βήμα για προώθηση αυτων των προβλημάτων, για την ταξικη - πολιτική συνηδητοποίηση των μαθητων, προς την κατεύθυνση της γενικότερης ασπικων θεσμων και του κτισίματος της νέας σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Είναι καθήκον αυτων των κομμάτων του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ να το πετύχουν. Με κοινο συντονισμένο πρόγραμμα για τα σχολεία, με φιλολαϊκες, ταξικες βάσεις, να είναι σίγουρα ότι θα κατακτήσουν νέους, διάπλους ορίζοντες, με φόντο την νεολαία.

Μάριος Θρασυβούλου

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

ΕΝΑ ΣΠΙΤΙ: ξενάγηση στο καλο γούστο

«Εύκολο να το πει κανεις: αυτο σημαίνει πραγματικα καλο «γούστο». Το γούστο είναι αυτο που επικρατει σε μια μόδα εποχιακη αλλα μετα περνα. Τα γούστα στην αρχιτεκτονική και αρχιτεκτονική εσωτερικου χώρου είναι αυτα που σημαδεύουν την πορεία της τέχνης...

Η Θέλημα Παρασκευαϊδου διακριτική, τρυφερη, φίνα γυναικεία φιγούρα, μ' αισθητική καλλιέργεια κι ευαισθησία, απο την εκλογη της φαίνεται ότι τρέφει αγάπη και σεβασμο για πράγματα που δουλεύτηκαν με δημιουργικο πάθος απο προκισμένα καλλιτεχνικα χέρια.

Ακολουθούμε τ' ανάλαφρο βήμα της, βλέπουμε την ειλικρινη ματια της, δεχόμαστε το ευγενικο της χαμόγελο μαζί με την περιποίηση και τις υποδείξεις για τους καθιστικους χώρους και τους χώρους υποδοχης του σπιτιου...

Το σαλόνι στη συνέχεια έχει το ίδιο λεπτο γούστο που διακρίνει το οικογενειακο «καταφύγιο» των Παρασκευαϊδου, και η κάθε λεπτομέρεια μαρτυρει πόσο συγκινητικά ανθρώπινα είναι τα ενδιαφέροντα αυτου του ζευγαριου.

Μα ποιος οργάνωσε τόσο ισόρροπα αυτο τον κήπο με τις γωνίες των δένδρων, των λουλουδιων, της ποίνας στο κέντρο, του μπάρμπεκιου στο πλαίι, τη γωνια με τα πουλια; Κι οι δύο άρρενες της οικογένειας ο κ. Γώγος και ο γιος Ευθύβουλος Παρασκευαϊδου με ένα στόμα απαντουν:

- Είναι επίτευγμα της Θέλμας.
- Σ' αυτα η μαμα είναι ειδικη και τα καταφέρνει.

Η τρυφεράδα κι ο σεβασμος που δίνει τ' άτομα της οικογένειας γίνονται

φανερτα, τονίζονται εδώ στην πλευρα του σπιτιου που η φύση είναι η Η κ. Θέλημα διάλεξε ραφινάτα έπιπλα απ' ανάλαφρο χυτο αλουμίνιο για τους προστατευμένους χώρους στη βεράντα. Ρομαντικα καθίσματα, chaise longues σε φόρμες πρακτικες δίπλα στην πισίνα...

Φεύγοντας απ' αυτο το σπίτι η πιο έντονη εντύπωση που κρατας είναι η ψυχική ομορφια των ιδίων των ανθρώπων που το κατοικουν.

Δεν μπορω παρα να σκεφτω: «Τάχατε δεν είναι αυτος ο ανθρώπινος ο πιο θετικος παράγοντας γι' αυτο το επιτυχημένο αρχιτεκτονικα και σε κάθε αισθητική έκφραση του σπιτι;»

(απόσπασμα απο το περιοδικό «Το περιοδικό» τεύχος 17)

Ουδεν σόχλιον για το τι είναι Τέχνη, τι είναι χρήμα και πως γίνονται τα πλούτη. Αυτα οι εργαζόμενοι τάχουν μάθει μέσα απο την καθημερινή πάλη για τον εμπούσιο, για να κάνουν άλλοι στις κανρέκλες εν cebriolet μπροστα στο τζάκι στυλ Λουδοβίκου 16ου και να φιλολογουν, πιάνοντας ψηλα νοήματα του κερατα.

Μα η εποχη του Λουδοβίκου μας θυμίζει και τους αυλοκόλακες που υπήρχαν τότε, και που ο ασπικος τύπος βάλτηκε με τόσο ζήλο να τους ξεπεράσει, φτιάχνοντας αυτες τις γλυκανάλατες φανφάρες που σου θυμίζουν τηλεοπτικο επεισόδιο της «Δυναστείας», σε επαρχιώτικη έκδοση.

Γ. Κυπραίος

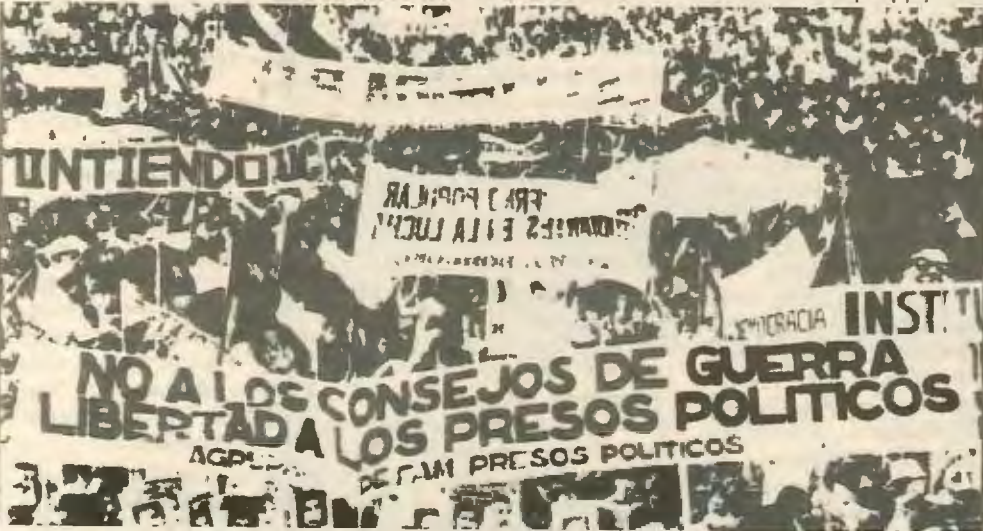
ΦΟΥΝΤΩΝΕΙ Η ΧΙΛΙΑΝΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Στες 7 του Σεπτέμβρη το «Πατριωτικό Μέτωπο Μάνουελ Ροντριγκες» έκαμε απόπειρα εκτέλεσης του δικτάτορα της Χιλής Αουγκούστο Πινοσέτ, κοντά στην 13η επέτειο του στρατιωτικού πραξικοπήματος που τον έφερε στην εξουσία. Ήταν η πρώτη φορά

Αυτό το άρθρο δεν έχει σκοπο να αναφερει στο ιστορικο της δικτατορίας και τι την προκάλεσε. Η εφημερίδα-μας στο παρελθον ασχολήθηκε σε έκταση με αυτο το θέμα. Αυτο που έχει σημασία να εξετάσου- με είναι τες προοπτικες που διανοίγονται για την επόμενη περίοδο. Η ανάγκη για ξεκάθαρες προοπτικες επιστήθηκε απο την αρχη απο τους Μαρξιστες διότι με αυτο τον τρόπο είναι που διαφαίνονται τα καθήκοντα-τους για κάθε νέα ιστορική περίοδο καθώς και η καλύτερη ταχτική που πρέπει να ακολουθηθεί.

Το Καθεστώς

Η δικτατορία του Πινοσέτ βρίσκεται εδώ και 2-3 χρόνια

σε κατάσταση όλο και αυξανόμενης απομόνωσης. Η επιβολή νέας Κατάστασης Πολιτορκίας από τον Πινοσέτ μαζί με αυστηρή λογοκρισία και περιορισμο των βασικών ελευθεριων θα καταλήξουν μόνο σε βαθύτερη κρίση για το καθεστώς.

Προηγούμενη απόπειρα του Πινοσέτ να επιβάλει Κατάσταση Πολιτορκίας είχε απορριφθεί από τους υπόλοιπους αρχηγους των ενόπλων δυνάμεων οι οποίοι φοβούνται ότι θα προκαλέσουν με αυτό τον τρόπο έκρηξη της λαϊκής οργης. Δεν είναι διότι έγιναν ξαφνικά δημοκράτες αλλά γιατί αντιλαμβάνονται ότι πλησιάζει ο καιρος για να πληρωθεί το αντίτιμο για το αίμα που χύθηκε το 1973 και ο λαος δεν θα ικανοποιηθεί εύκολα με μέσες λύσεις.

Ο Πινοσέτ νοιώθει τόσο πολυ το έδαφος να φεύγει κάτω από τα πόδια-του που αναγκάστηκε τελευταία να διατάξει τη σύλληψη 38 στρατιωτικων, αρκετοι απο τους οποίους ακόμα υπηρετούσαν, για «παράνομες» δολοφονίες και εξαφανίσεις το 1976! Επίσης ο Μεντόζα, αρχηγος της αστυνομίας απο-το 1973 παραιτήθηκε απο τη Χούντα το 1985.

ΟΙ Η.Π.Α.

Οι Η.Π.Α. σε μια προσπάθεια τους να αποφυγουν επαναστατικές διαδικασίες, αν παρατραβήξει η δικτατορία κι άλλο, έκαμαν πρόταση στον Πινοσέτ τον περασμένο Αύγουστο να παραιτηθεί μέσα

στους επόμενους δυο μήνες. Σε αντάλλαγμα οι Η.Π.Α. ήταν πρόθυμες να του δώσουν πολιτικό άσυλο. Ο απεσταλέμενος του Ρήγκα στρατηγος Τζων Γκάλβιν, σε μυστική συνάντηση διαβεβαίωσε τον Πινοσέτ ότι οι Η.Π.Α. είναι έτοιμες να χρησιμοποιήσουν τες «δυνάμεις ταχείας ανάπτυξης» που έχουν εγκαταστημένες στην Κεντρική Αμερική για να καταστήλουν πιθανη εξέγερση που ίσως να ακολουθούσε την απομάκρυνση του Πινοσέτ, ώστε να προστατευτούν τα «διπτικά συμφέροντα» (Απο την εφημερίδα PEOPLE'S DAILY WORLD της Νέας Υόρκης).

Είναι χαρακτηριστικο ότι ο επίσημος Αμερικάνος αντιπρόσωπος καταδίκασε την α-

που γινόταν μια τέτοια απόπειρα στα 13 χρόνια της δικτατορίας. Αποτελει αυτό το γεγονός μια ένδειξη για το πόσο εκρηχτική είναι η κατάσταση στη Χιλή τον τελευταίο καιρο αλλά επίσης ίσως σημαδεύει και μια σημαντική ταχτική στροφή στη φύση του αγώνα που διεξάγεται.

νάμεων σε ένα άλλο μέτωπο, το Κίνημα για Λαϊκή Δημοκρατία (ΚΛΔ).

Το ΧΔΚ μαζί με το Εθνικο Κόμμα πήραν θέση εναντίον ανεξάρτητης δράσης ενάντια στον Πινοσέτ και προσπαθούν να τον πείσουν να τους δώσει την εξουσία ειρηνικά. Σαν αποτέλεσμα αυτης-τους της πολιτικής αρνήθηκαν να υποστηρίξουν την γενική απεργία του Οκτώβρη 1984. Αυτο έσπρωξε τα καλύτερα στοιχεία της νεολαίας και των εργατων να προσχωρήσουν μαζικά στο ΚΛΔ.

Οι εκλογες των φοιτητων καθώς και μέσα στες συντηγίες τον τελευταίο καιρο καταλήγουν σε δραματικές ήττες για το ΧΔΚ. Μόνο η συμβιβαστι-

όπως το αντάρτικο και την προσωπική τρομοκρατία. Το ένοπλο κίνημα μπορεί μόνο να πετύχει όταν είναι ταυτισμένο με το κίνημα του προλεταριάτου στην ηγεσία του γενικότερου λαϊκου κινήματος με στόχο την σοσιαλιστική επανάσταση. Όταν αποξενώνεται απο αυτο δεν υποβοηθα αλλά καθυστερεί την πορεία προς το σοσιαλισμο.

Η απόπειρα εκτέλεσης του Πινοσέτ απο μόνη της δεν θα μπορούσε να καταλήξει σε οτιδήποτε άλλο απο το να δώσει τη δικαιολογία στη δικτατορία για μεγαλύτερη καταπίεση, πράγμα που συμβαίνει αυτη τη στιγμή στες στρατες των φτωγογειτωνιών του Σαντιάγο. Μόνο το προλεταριακο κίνημα για σοσιαλισμο μπορεί να βγάλει τη Χιλή απο αυτο τον εφιάτη της Χούντας και του καπιταλισμου.

Το Σ.Κ. Χιλής

Σε αυτο το στάδιο το Σ.Κ. είναι κατακομματισμένο και δεν μπορεί να συγκριθεί σε οργάνωση και δραστηριότητα με το Κ.Κ. Χιλής. Ένα κομμάτι του βρίσκεται μέσα στο συνασπισμο του ΧΔΚ αλλά το πολυ μεγαλύτερο-του μέρος βρίσκεται μέσα στο ΚΛΔ.

Θα ήταν λανθασμένο όμως να ξεγράψει κανένας το Σ.Κ. Χιλής. Με τες παραδόσεις που έχει καθώς και με την τεράστια μάζα των υποστηρικτων-του, που προς το παρον αδρανουν, έχει τα φόντα να ξεπεταχτεί σαν το μαζικότερο κόμμα της εργατικής τάξης μετα τη πτώση της δικτατορίας. Ας μη ξεχνούμε ότι με όλα-του τα λάθη ο Αγίεντε παραμένει ο μάρτυρας με το μεγαλύτερο λαϊκο έρεισμα.

Η κίνηση των μαζων προς το ΣΚΧ θα έχει σαν αποτέλεσμα να το συνενώσει αλλά κάτω απο την κρίση που θα δημιουργηθεί το ΣΚΧ θα περνα απο τη μια ανακατάταξη δυνάμεων στην άλλη μέσα απο την προσπάθεια των μαζων να βρουν μια λύση. Θα δούμε σε τέτοιες συνθήκες το ΣΚΧ να σπράχνεται απο τους εργάτες και τη νεολαία όλο και πιο αριστερα με αποτέλεσμα να δημιουργούνται μέσα του κεντρικιστικά ρεύματα σαν απάντηση στην προσπάθεια της βάσης να προβάλει επαναστατικό πρόγραμμα.

Προοπτικες

Όπως είδαμε η αστική τάξη θα δυσκολευτεί να περάσει ομαλά στον κοινοβουλευτισμο. Μόνο και μόνο απο την απομάκρυνση του Πινοσέτ θα προκληθεί μαζικο λαϊκο κίνημα που δεν θα είναι εύκολο να καναλιστεί.

Ο ίδιος ο Πινοσέτ κρίνει τες μάζες απο τους δειλους ηγέτες-τους και υποτιμα τη δύναμη του λαϊκου κινήματος. Με τη νέα Κατάσταση Πολιτορκίας θα σπράξει τα πράγματα σε σημείο που καμα δύναμη στον κόσμο, συμπεριλαμβανόμενων και των ΗΠΑ, δεν θα μπορεί να ελέγξει τον χειμαρρο της λαϊκής εξέγερσης.

Ο στρατος άρχισε να απειθαρχει και σε πολλές επιχειρήσεις μέσα στες φτωγογειτονίες χρησιμοποιείται η μυστική αστυνομία. Είναι χαρακτηριστικο ότι τελευταία 13 στρατιώτες συλλήφθηκαν γιατί τραγουδούσαν αντικυβερντικά τραγούδια. Απο ορισμένα στρατόπεδα έρχονται αναφορες για στρατιώτες που έγγραφαν τα ονόματα των αξιωματικων-τους πάνω σε σφαίρες! Μπροστα σε μαζική εξέγερση οι στρατιώτες θα ξέρουν ότι δεν θα έχουν να αντιμετωπίσουν τους αξιωματικους-τους την άλλη μέρα και θα περάσουν γρήγορα στο πλευρο των επαναστατων. Ας μη ξεχνούμε ότι τα 2/3 του στρατου είναι κληρωτοι και οι υπόλοιποι είναι κάτω απο τη συνεχή πίεση των οικογενειων και των φίλων-τους.

Το μόνο εμπόδιο που στέκεται στην πορεία των μαζων είναι οι ηγέτες του εργατικου κινήματος. Κατ' επανάληψη έδωσαν τη νίκη στους αστους φοβούμενοι και οι ίδιοι την πιθανότητα Σοσιαλιστικής Επανάστασης. Είναι γι' αυτο που είναι πιθανο να στηθεί μια Προσωρινή Κυβέρνηση όπως έγινε το Φεβράρη του 1917 στη Ρωσία.

Ταυτόχρονα όμως το κίνημα με τες παραδόσεις του 72-73 θα δημιουργήσει ξανα CORDONES INDUSTRIALES (τα εργατικά σοβιет της Χιλής) και για μια περίοδο θα παρουσιάζονται αυτη η μορφή διαδικής εξουσίας. Μια τέτοια κατάσταση μπορεί να είναι μόνο προσωρινή αλλά, σαν αποτέλεσμα των τεράστιων ψευδαισθήσεων που έβαλαν οι ηγεσίες του κινήματος στο μάλο του λαου για την προοδευτικότητα των αστων, θα είναι κάπως παρατραβηγμένη η με-

ταβατική αυτη περίοδος.

Είναι φανερο ότι το μόνο που λείπει μέχρι τώρα είναι η επαναστατική ηγεσία. Είναι το καθήκο των Μαρξιστων να δουλέψουν για να δημιουργηθεί αυτη η ηγεσία πάνω σε ένα σωστο επαναστατικό πρόγραμμα. Η δουλειά των Μαρξιστων θα φέρει τα πιο γρήγορα-της αποτελέσματα όταν κάτω απο την πίεση των μαζων η Προσωρινή Κυβέρνηση κινήσει προς τα αριστερα και ταυτόχρονα καλέσει εκλογες. Το πιο πιθανο είναι σ' αυτες τες εκλογες τα αριστερα κόμματα μαζί να πάρουν την πλειοψηφία. Τότε είναι που η σωστή επαναστατική ηγεσία θα οδηγήσει τες μάζες στο να απορρίψουν τούς ρεφορμιστες ηγέτες-τους και να κινηθούν προς την ολοκλήρωση της επανάστασης.

Μια νίκη στη Χιλή όπως και σε οποιαδήποτε άλλη χώρα της Λ. Αμερικής θα έχει άμεσο αντίκτυπο σε ολόκληρη την ήπειρο και θα ανοίξει το δρόμο για μια Σοσιαλιστική Ομοσπονδία της Λ. Αμερικής για να εξαλειφτεί η πείνα και η δυστυχία στην περιοχή.

Ζούμε σε μια εποχή ταξικής πάλης, σε μια εποχή επανάστασης και αντεπανάστασης. Η Λατινική Αμερική είναι στην πρώτη γραμμή αυτων των αγώνων. Οι Μαρξιστες της Χιλής και ολόκληρης της ήπειρου πρέπει να είναι έτοιμοι να χτίσουν τους μηχανισμους που θα εξασφαλίσουν τη νίκη της εργατικής τάξης. Ο μόνος τρόπος για να δικαιωθεί η θυσία των 50.000 νεκρων στη Χιλή είναι να ξεπεραστεί η κρίση ηγεσίας που αντιμετωπίζει το κίνημα και που είναι το μόνο πράγμα που εμποδίζει το χτίσιμο του Σοσιαλισμου στη Χιλή και παγκόσμια.

ΣΤΑΥΡΟΣ

**αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση**

**σοσιαλιστική
εκφραση**

**Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία**

KΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:
Αγίου Δομετίου 53
Έγκωμη Λευκωσία
τηλ. 461553

Επαρχιακα γραφεία:
Λ/σος: 51040
Λ/κα: 53583

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:
Για ένα χρόνο, 12 φύλλα
Εσωτερικο: £4.00
Εξωτερικο:
Ευρώπη: £6.00
Αμερική: £8.00
Αυστραλία: £10.00